

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

18. ÅRGANG NR. 3 SEPTEMBER 2004

Hvem diskrimineres?

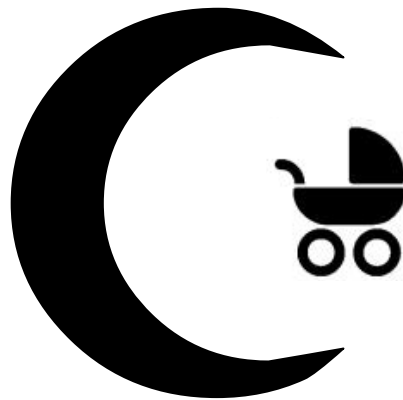
En undersøgelse fra instituttet Catinét - offentliggjort i LO Ugebrevet A4 fra 23/8 2004 - viser, at færre indvandrere end tidligere føler sig diskrimineret i dagligdagen.

Det er en glædelig udvikling. Den Danske Forening har fra første færd understreget, at vrede og frustration over indvandringen ikke bør rettes mod de sagesløse indvandrere, men imod de politikere, der er ansvarlige for indvandringen – og de medborgere, der har valgt dem. For hvem kan bebrejde en stær, at den flyver ind i en stærekasse, andre har sat op?

Efterhånden som danskerne udgør en faldende andel af Danmarks indbyggerantal, bliver det relevant at få flyttet opmærksomheden fra indvandrernes velbefindende til i stedet at se på, hvordan landets oprindelige indfødte indbyggere har det.

I modsætning til indvandrerne har danskerne jo kun ét hjemland. Hvis indvandrerne bliver trætte af tilværelsen i Danmark, kan de jo til enhver tid rykke teltpælene op og flytte tilbage til det land, de udvandrede fra. Den mulighed har danskerne ikke. Danskerne har kun ét hjemland, og de har ingen fortrydelsesret, hvis de ikke bryder sig om den udvikling, som foregår i landet.

Danskerne må i det store og hele se

Danskernes vrede og frustration over indvandringen bør ikke rettes mod indvandrerne men mod de politikere, der er ansvarlige for den. For hvem kan bebrejde en stær, at den flyver ind i en stærekasse, andre har sat op?

hjælpeløse til, hvis en voksende indvandrerbefolkning ændrer landet i en retning, som er til ugunst for danskerne.

Det ville derfor være en absolut relevant opgave for et analyseinstitut som Catinét - og gerne alle andre - at foretage målinger af, hvordan landets indfødte oplever udviklingen. Og der er spørgsmål nok at tage fat på:

Hvordan oplever danske forældre det, når de til "multikulturel dag" på

børnenes skole oplever, at kernedansk mad som svinekød glimrer ved sit fravær?

I hvilken udstrækning oplever danske piger at blive kaldt "danskerluder" og lignende lidet charmerende benævnelser?

Føler danske ungersvende sig diskrimineret, når indvandrerdrengene kan score danske piger, mens de selv nægtes adgang til at lære en indvandrepige at kende?

Hvordan føler danske forbrugere det, når supermarkedet ikke giver dem anden valgmulighed end at købe fjerkræ, som er slagtet i Allahs navn?

Diskriminationen af danskerne er efterhånden så massiv, at den ligefrem kan være svær at få øje på - ligesom de berømte træer, der tager udsigten til skoven.

Ét er, hvad man føler. Noget andet er virkeligheden. Mange indvandrere føler, at de bliver diskrimineret, selvom de ikke bliver det. Mange danskere føler ikke, at de bliver diskrimineret, selvom de faktisk bliver det.

De har lært at betragte sig selv som så mindreværdige, at de åbenbart ikke opfatter fremmedhadet i Danmark som fremmedes had til danskerne.

H. V.

De kan udmærket sendes hjem !

Der er intet folke- eller menneskeretsligt i vejen for, at et land kan blive et stort fremmedelement kvit gennem hjemsendelser, selvom de fremmede ønsker at blive. Det er alene et spørgsmål om politisk vilje til at gøre det.

Side 3

Århus overgiver sig ikke - modstanden mod mosképlaner er genrejst

Foreningen *Århus Mod Moskeen* vandt i 1998-99 under stor mediebevågenhed den sejr, at planer om opførelse af en stormoské i Århus blev skrinlagt. Men igennem det seneste års tid er planerne igen blevet aktuelle. Muslimske kredse og deres danske venner i det århusianske politiske liv har genfremsat planer for stormoské-byggeri. Derfor blev *Århus Mod Moskeen* genoplivet ved en genstiftende generalforsamling i juni - endda af flere end de gamle medlemmer. Læs, hvad foreningsformand Tomas Kierstein har at sige på

side 9

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415 Konto 454 75 51

BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50, pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand)

tlf. og fax 46 36 66 66

e-post: h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård

tlf. og fax 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

tlf. 36 75 18 41, otier@get2net.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69,

niels.bach.jensen@internet.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch

tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsformander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Studerende Henrik Sørensen,

tlf. 98 16 48 75

Storm i et glas vand?

Tortur udøvet af danske soldater i Irak mod stakkels uskyldige civile irakere. I modstrid med de helligste internationale konventioner, som vi ovenikøbet selv har tilsluttet os. Det er da virkelig guf for den samlede medieverden. Så intet under, at affæren startede på forsiden af Ekstra Bladet. Og at hele bundtet af politiske og militære ledere flaksede rundt som skrækslagne høns, når ræven forstyrrer hønsegårdens fred og ro. Den kvindelige reserveofficer, hele postyret drejer sig om, synes såmænd at være eneste mandfolk i den forsamling.

I skrivende stund synes det endnu ret uklart, hvad der i virkeligheden er foregået i den danske lejr i Iraks engelske zone. Det må vi derfor lade henstå, indtil auditørernes undersøgelser og mulige retssager måske engang har bragt større klarhed over det. Men enkelte forhold er dog så mærkelige og opsigtsvækkende, at der straks fra sagens start er grund til at beskæftige sig med dem.

Hele affæren synes startet af nogle tolke.

Og hvilke tolke?

Forsvaret har åbenbart ikke kunnet skaffe egne sprogofficerer med arabisk sproguddannelse eller kvalificerede danske tolke til at bistå den udsendte danske styrke.

I stedet har man gjort brug af "danske" arabere, der er blevet anvendt som tolke i Danmark for danske myndigheder i forhold til arabisk talende fremmede.

Om deres kvaliteter som militære tolke er der rejst alvorlig tvivl endog fra den side, der stod for deres uddannelse. Men

det er dog deres habilitet i den foreliggende situation, der må give grund til den største betænkelighed.

Som fremmede fra muslimske områder må de antagelig være muhammedanere, der, hvis de konverterede fra islam, ville være hjemfaldne til dødsstraf fra deres arabiske trosfællers side. Efter Koranen er de berettigede og forpligtede til at bistå deres trosfæller over for "vantro" som os andre og til efter deres *taqija*-begreb at gøre brug af forstillelse eller løgn, når det gælder at forsvare islam over for andre. Det siger vel sig selv, at personer med en sådan baggrund er aldeles inhabile til at varetage tolkehverv i den foreliggende situation i Irak, og da navnlig når det ikke er muligt at kontrollere deres tolkning eller samtaler med de afhørte irakere.

Ikke desto mindre er de altså blevet anvendt netop på denne måde og har endog fundet anledning til at gå uden for deres tolkeopgave ved under selve afhøringen at blande sig i en dansksproget afhøringsofficers fremgangsmåde. Det fremgår desuden, at den nuværende klagesag er udsprunget af en tolks anmeldelse af forhold, der skal være foregået under en afhøring, hvor han ikke engang selv var til stede.

Hele denne suppedas forekommer nærmest utrolig. Hvis man virkelig ikke selv kan skaffe habile tolke, var det vel bedre at søge afhøringer foretaget af briterne, som med deres verdenssprog og fortid i arabiske områder nok har bedre forudsætninger for at klare opgaven.

S. D.

Indhold

Massehjemsendelse mulig og lovlig	3	Havde Luther fået en racismesag?	24
Fattige lande må selv løse selvskabte problemer	6		
Administration sluger dansk nødhjælp	7		
"Folk" eller "befolkning"	7		
Provokér !	8		
Viser Christiania mon vejen?	8		
Frankrig på skråplanet	9		
Enøjet inkvisition i Haag	10		
En læserdebat med slutbemærkning	11		
To alen af samme stykke	12		
Nye tider og opgaver for Politiet	13		
Etniske panserbasser med lang snor	15		
Nøglen til islamisk jihads ideologi	16		
Den herskende rådvildhed	18		
Bøger og tidsskrifter	21		

Tag ikke fejl af det ...

Ingen har gjort nogen større fejltagelse end ham, der intet gjorde, fordi han kun kunne gøre lidt.

Edmund Burke
(1729 - 1797)

Massehjemsendelse er både mulig og lovlig

Der er intet folkeretsligt krav til stater om at give asyl af humanitære grunde - kun det politiske forgodtbefindende

Af Peter Neerup Buhl

At det - som hævdet af alle fra Enhedslisten til regeringen - skulle være "umuligt" at tvangshjemsende fremmede i større stil, er noget vrøvl, der siger mere om dem, der udtaler det, end om virkelighedens verden, hvorfra følgende eksempler er hentet (listen kunne være meget længere):

13 udvalgte eksempler

I den umiddelbare efterkrigstid i 1940'erne repatrierede FN's første flygtningeorgan UNRRA 7 mio. krigsflygtninge i Europa, ofte stærkt imod deres vilje (til østblokken).

I 1984-89 kørte Bulgarien en så hård assimileringekampagne mod landets tyrkere, at over 300.000 af dem flygtede til Tyrkiet. (Berl. Tid. 3/10 1993).

I 1992-1993 blev 375.000 cambodjanske flygtninge fragtet hjem fra flygtningelejre i Thailand i en stor hjemsendelses-operation ledet af FN's Højkommissariat for Flygtninge. (Politiken 2/4 1993).

I september 1995 bekendtgjorde Kroatien, at landet ville smide 100.000 bosniske flygtninge ud. (Politiken 27/9 1995).

I 1996 udviste Zaire 1,1 mio. hutuer til Rwanda (Politiken 24/8 96). "Problemet med flygtninge fra Rwanda kan kun løses ved tvungen hjemsendelse", udtalte vestlige diplomater ifølge Berl. Tid. 4/9 1995.

George Orr, fremtrædende funktionær i det sydafrikanske indenrigsministerium, har sagt: "Hvert år kommer der flere og flere ind. Et af problemerne er, at de fleste illegale er uuddannede, og de konkurrerer med sydafrikanere. De bruger sundheds-, uddannelses- og boligfaciliteter, som der er mangel på. Og ifølge politiet tyr de ofte til kriminalitet." I 1996 blev 180.713 illegale indvandrere derfor repatrieret, og 41.000 blev sendt hjem i de første tre måneder af 1997. (The Sunday Telegraph 17/8 1997).

I 1997 trådte i Tyskland en lov i kraft, der blev kaldt "frivillig tvang", over for landets 350.000 bosniske flygtninge. Efter en tidsfrist for frivillig tilbagerejse med økonomisk støtte blev man tvunget hjem. (JP 1/4 og 5/8 1997).

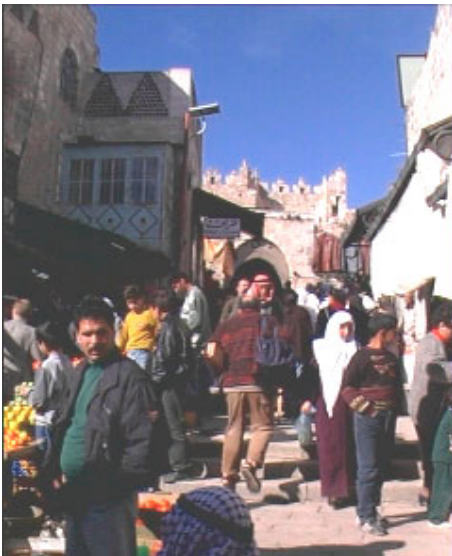
I januar 2001 gennemførte Belgien sin første kollektive tvungne udvisning af uønskede indvandrere, da 33 asylansøgere fra Kasakhstan blev fløjet hjem mod deres vilje. (JP 11/1 01).

28. november 2002 vedtog EU-landene

enstemmigt planen "Return Airways", der gik ud på at sende afviste asylansøgere og afghanere hjem, om nødvendigt med tvang. Planen lød på 1.500 udsendelser om måneden fra foråret 2003. (JP og Politiken 29/11 03).

8. januar 2003 meddelte Politiken, at Indien i april-juni samme år ville deportere 20 mio. bangladeshere.

6. februar 2003 skrev Politiken, at en britisk plan om at flytte asylansøgere til FN-zoner i nærområder modtages positivt af FN's flygtningehøjkommissær og af Bertel Haarder

Svagheden ved forbudet mod at hjemsende asylansøgere til lande med risiko for tortur er, at alle, der ønsker asyl i et vesteuropæisk land, blot kan begå tilstrækkelig alvorlig kriminalitet i hjemlandet med deraf følgende mulighed for torturstraf. Så er opholdet i Vesten sikret ...

2. december 2003 oplyste Information, at det britiske indenrigsministerium har planer om at tvangshjemsende uledsagede mindreårige til Balkan.

De britiske myndigheder planlægger at tvinge 40.000 irakiske flygtninge i Storbritannien hjem, skrev Fyens Stiftstidende 16/2 2004.

Manglende politisk vilje er alene i vejen ...

Rent praktisk er der altså intet i vejen for at blive et stort fremmedelement kvit, skønt dette ønsker at blive i værtslandet, men juridisk, folkeretsligt eller menneskeretsligt er der også langt færre hindringer end hævdet af dem, der simpelthen ikke besidder den politiske vilje.

Grundlæggende gælder uantastet det princip, som bl.a. blev bekræftet i FN's generalforsamlings resolution 2625-XXV (1970). Derefter har "alle folk ret til at bestemme over deres politiske status uden indgrib udefra, og frit at forfølge deres egen erhvervsmæssige, samfundsmæssige og kulturelle udvikling". En undtagelse herfra til fordel for menneskerettighedsbeskyttelse findes ikke. F. eks. retsinstituttet den "humanitære intervention", der gjaldt under den klassiske folkeret i det 19. århundrede, finder i nutidens generelle folkeret ingen støtte og ville modsige FN's strukturprincipper (O. Kimminich: "Einführung in das Völkerrecht" 1984, s. 354). Hvis med andre ord overholdelse af visse konventioner fører et samfund mod en af dets flertal uønsket multikulturel tilstand, er det konventionerne, der må underkendes af et mere grundlæggende folkeretsprincip.

Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonvention er det "kun en medlemsstats egne statsborgere, der har en egentlig ret til indrejse i eget land." (1) Den Europæiske Menneskerettighedskonvention tier fuldstændig om asylret. Den danske indenrigsminister præciserede i 1998, at det forhold, at retten til indrejse i eget land udgør en grundlæggende menneskerettighed, ikke er ensbetydende med, "at Danmark er forpligtet til at udstede opholdstilladelse i situationer, hvor en udlænding forhindres i at indrejse i sit eget land." (2) Men den nævnte konventions art. 3, der forbyder tortur og nedværdigende behandling, tolkes dog ofte som et forbud mod udvisninger, der kan føre til sådanne konsekvenser. De vidtrækkende følger heraf fremgår f. eks. af, at endog udlevering af en morder til USA blev erklæret umulig p. g. a. de "nedværdigende" perspektiver i amerikanske fængsels dødsceller. (3) I traditionel international lov kan der imidlertid ikke pålægges stater et ansvar for menneskeretsbrud begået af andre stater - først i de senere år er den opfattelse fremvokset, at en stat så at sige kan gøres medskyldig i hele verdens synder ved ikke at tage imod enhver forfulgt. Men endnu Jens Vedsted-Hansen må i sin disputats "Opholdsret og forsørgelse" (1997, s. 59) konstatere, at ingen internationalt påtagne forpligtelser "umiddelbart" pålægger staterne at tillade indrejse og ophold på territoriet. Kun indirekte kan spørgsmål herom aktualiseres "på grundlag af de rettigheder, der i

øvrigt er beskyttet gennem konventioner og anden international ret."

Torturrisiko som gyldig asylgrund ?

FN-konventionen mod tortur af 1984 forbyder hjemsendelse af personer, også ikke-flygtninge, der hjemme trues af tortur, men fra FN-kommissionen om generel beskyttelse har det lydt, at forpligtelsen til ikke at returnere ikke-flygtninge er langt mere uklar i situationer, hvor der ikke er tale om tortur. Svagheden ved forbudet mod at hjemsende asylsøgere til lande med risiko for tortur (*non-refoulement*-princippet) er som før nævnt, at alle, der ønsker asyl i et vesteuropæisk land, blot kan begå tilstrækkelig alvorlig kriminalitet i hjemlandet med deraf følgende mulighed for torturstraf. Så er opholdet i Vesten sikret. Den potentielle konsekvens heraf er enorm, idet der i 98 ud af FNs 158 medlemslande udøves tortur. Derfor bør FNs torturkonvention ifølge den tyske jurist Helmut Quaritsch ("Recht auf Asyl" 1985, s. 190) kunne opfattes som en symbolsk afstandtagen fra tortur: Anerkendelsen af risiko for tortur som asylgrund ville f. eks. give alle almindelige kriminelle i islamiske lande ret til asyl i Vesteuropa.

Det uholdbare ved forbudet mod udvisning til tortur og inhuman behandling forstærkes af, at denne regel for tiden er på vej mod et undergå en bemærkelsesværdig udvidelse, og dens anvendelsesområder mangfoldiggøres. De nyeste domme fra menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg viser den humanitære tendens. I sagen Nasri mod Frankrig blev det at udvise en døvstum opfattet som en inhuman behandling, det samme gælder udvisning af AIDS-syge og kvinder, der er under trussel om at blive gift uden eget samtykke. (4)

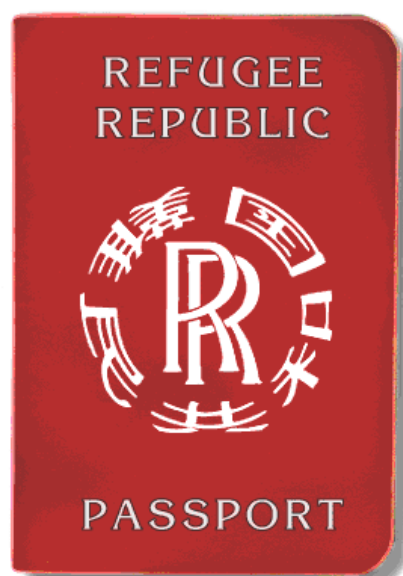
Fra andre synsvinkler er det af FN knæsatte *non-refoulement*-princip dog ikke noget absolut princip; "national sikkerhed" og "offentlig orden" har længe været blandt de anerkendte begrundelser for afvisning, som godt må foregå med øjeblikkelig virkning. (5) På sin konference i 1972 opstillede *International Law Association* således som legitime undtagelser for tildeling af asyl farer for værtslandets sikkerhed og dets samfunds velfærd, og det blev understreget, at "tildeling af asyl medfører ingen ret til permanent indvandring."

Sikkerhedstrussel som begrundelse for udvisning er aktuel for Vesten under den igangværende islamiske masseindvandring. Som S. Bar skriver i det seneste nummer af det amerikanske tidsskrift "Policy Review", er der i de senere år sket

en radikaliserings af mainstream-islam, "som af og til gør det vanskeligt at skelne fredagsbønnerne i Mekka fra Al Qaedas krigserklæringer." Derved kan muslimer i Vesten en bloc siges at udgøre en trussel, der legitimerer kollektiv udvisning.

"Det almene vel" som det øverste princip

Ifølge de normsættende *Règles internationales sur l'admission et l'expulsion des étrangers* fra Institut de Droit International (vedtaget i Genève 9/9 1892) blev der blandt de legitime grunde til at nægte udlændinge adgang til en stat (chap. II, Art. 6) angivet "ekstremt alvorlige årsager, f. eks. fundamentale forskelle i skikke eller i civilisation" samt "en farlig ophobning af fremmede der melder sig en masse". Disse motiver søges p. t. delegi-

1983-udlændingeloven i Danmark lagde uden overdrivelse - op til, at danske pas efter lovens vedtagelse udmærket kunne se ud som dette her. Også skønt Verdenserklæringen om Menneskerettighederne, i art. 15.2, forudsætter fratagelse af statsborgerskab.

timeret som lovlige eneårsager til at afvise/udvise fremmede. Toneangivende hævder i dag FNs Menneskerettighedskomité endog, at Konventionen om Borgerlige og Politiske Rettigheder forbyder kollektive udvisninger, idet enhver har ret til en individuel behandling af sin sag, og udvisningen må ikke ske ud fra "generalpræventive motiver", men kun p. g. a. den udvistes (potentielle) personlige adfærd.

Ifølge fx den officielle svejtsiske definition omfatter *non-refoulement* dog ikke masseindvandring, og en række østeuropæiske, sydøstasiatiske og mellemøstlige stater har nægtet at overholde princippet

af frygt for, at de vil stå tilbage med en stor mængde personer, som de ikke kan give permanent ophold p. g. a. farlige politiske, økonomiske og sociale spændinger. Dette er helt i overensstemmelse med folkeretlig sædvane, hvor der ved masseindstrømninger "ingen tvivl er mulig" om, at *non-refoulement* må afvises som sædvane. (6) Der er derfor ingen juridisk forpligtelse til at give blot midlertidig beskyttelse: "Midlertidigt asyl for tusinder af flygtninge udspringer af velgørenhed, men ikke af folkeret." Også under forberedelsen af den danske udlændingelov af 1983 foreslog flertallet af det sagkyndige udvalg, som i den anledning var nedsat, at det i loven skulle nævnes, at bestemmelsen i lovens § 7 stk. 1 om at give opholdstilladelse til en udlænding omfattet af Flygtningekonventionen ikke finder anvendelse for udlændinge, "der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge." Dette forbehold, som ikke kom med i lovens endelige form, blev af udvalgets flertal begrundet med, at loven i forvejen gav meget vid adgang til opholdstilladelse. Flertallet fandt det derfor "nødvendigt udtrykkeligt at undtage masseindstrømningssituationen fra bestemmelsen." (Betænkning om Udlændingelovgivningen nr. 968/1982, s. 91 og 131).

Endelig må der skelnes mellem *refoulement* og legitim udvisning eller deportation, ifølge hvilke en fremmed påbydes at forlade en stat, eller tvangsmæssigt fjernes (uden at trues af forfølgelse derved); ej heller er det et brud på princippet at f. eks. afvise flygtningeskibe fra territorialfarvandet, da dette ikke betyder tilbagevendelse til direkte forfølgelse. (7) Selv statsborgere kan fratages deres statsborgerskab, blot det ikke sker "vilkårligt" (Verdenserklæringen om Menneskerettighederne art. 15.2), hvilket endog ikke skaber nogen retlig forpligtelse for staterne.

Dette er særlig relevant, hvis naturalisere indvandrere med dobbelt statsborgerskab skal have revurderet deres status. Også anerkendte flygtninge med lovligt ophold kan ifølge 1951-konventionens art. 23.1 udvises af hensyn til national sikkerhed og den offentlige orden - og indtil udvisningen effektueres, kan vedkommende f. eks. interneres. I USA er tusinder blevet frataget deres statsborgerskab og udsendt af immigrationsmyndigheden i slutningen af 1990'erne. Som begrundelse er kriminalitet i form af spirituskørsel nok. (8) I litteraturen gives der altovervejende udtryk for den opfattelse, at en udtømmende liste over udvisningsgrunde ikke er mulig. Kun ét princip er almindeligt anerkendt: *Salus publica*

summa lex esto, d. v. s. hensynet til det almene vel kommer først.

Konventioner kan altid "tolkes"

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention forbyder kun masseudvisninger af fremmede, dvs. at hver udvisningssag skal behandles individuelt. Udvisninger må heller ikke foretages diskriminerende eller af blotte gengældelsesmøtiver o.lign. Masseudvisning (den såkaldte xenelasi) er der ifølge Kimminich ("Der internationale Rechtsstatus des Flüchtlings", 1962, s. 139) et generelt folkeretligt forbud imod.

Dette princip deles dog ikke af domstolene i USA; de har således afvist, at man ikke skulle kunne returnere personer kollektivt til El Salvador p. g. a. borgerkrigen dér. Ellers, lyder argumentet, "ville det kunne tillade hele befolkningen at blive her permanent, hvis de kunne komme ind i landet på en eller anden måde." Og i Canada har domstolene afgjort, at borgerkrig, selv på religiøst grundlag, ikke falder ind under kriteriet "forfølgelse". (9) Kimminich må da også (ibid. s. 144) erkende, at så længe statsinteressen er anerkendt som det øverste princip, kan masseudvisninger under én eller anden form ikke undgås.

I mellemtiden ligger den sikreste beskyttelse i det folkeretlige forbud mod vilkårlige udvisninger. J.-M. Henckaerts skriver da også i "Mass Expulsion in Modern International Law and Practice" (1995, s. 199 jf. s. 47), at forbudet er begrænset til sådanne vilkårlige udvisninger; masseudvisninger er ikke i sig selv forbudt. Selv om de reelt er tvungne eller vilkårlige, kan de udføres, så de formelt følger folkeret og konventioner. F. eks. rummer både den Europæiske Menneskerettskonventions Protokol 7, art. 1 mod vilkårlige udvisninger og den lignende beskyttelse i art. 13 i FN-konventionen om Borgerlige og Politiske Rettigheder undtagelser, der i praksis (tolket i "ond tro") kan gøre dem virkningsløse. (Henckaerts s. 35, se også samme s. 122).

Masseudvisninger er uundgåelige trods kritik

Trods alt dette kan det dog ikke nægtes, at et absolut *non-refoulement*-princip, forbydende enhver ufrivillig afvisning og repatriering, er et magtfuldt normativt princip, særlig i menneskerettighedskredse, skønt det stadig ikke følges konsekvent af statspraksis og "opinio juris". I tråd med art. 32 i 1951-konventionen anbefalede således UNHCR i sin konklusion nr. 7 fra 1977, at udvisninger kun skulle foretages i "meget usædvanlige

tilfælde" og efter nøje overvejelse af alle omstændigheder - hvilket efter den samvittighedsfulde skandinaviske praksis givetvis i realiteten betyder, at højst dybt kriminelle o.lign. bliver ramt af udvisning. Og i UNHCR-konklusion nr. 18 fra 1980 understreges det, at den fundamentalt frivillige karakter af repatriering altid bør respekteres. Hvor dette ikke er tilfældet, bør bevisbyrden for, at der ikke er fare i den hjemsendtes fædreland, hvile på værtslandet.

Ordet "frihed" i forbindelse med hjemsendelse lægger FN altid stor vægt på; det hedder endog i UNHCRs retningslinier ved repatriering, at "informationskampagner med henblik på at fremme frivillig repatriering er normalt ikke passende" (UNHCR Handbook Voluntary Repatriation: International Protection (1996, s. 44)). Det er i ganske absolut forstand kun

Praktisk er der intet i vejen for at blive et stort fremmedelement kvit, skønt dette ønsker at blive i værtslandet, men juridisk, folkeretligt eller menneskeretligt er der også langt færre hindringer end hævdet af dem uden politisk vilje hertil.

flygtningen selv, der kan beslutte, hvornår vedkommendes status som ikke-repatrierbare ophører. Endnu gælder grundsætningen fra Anden Verdenskrigs umiddelbare efterdønninger, hvor det blev legitimeret at nægte at rejse tilbage til sit hjemland. Med FNs ord fra 1946 skal "ingen flygtninge, der endeligt og definitivt, i komplet frihed, og efter at have fået fuld kendskab til kendsgerningerne, inklusiv adækvat information fra deres hjemlands regering, har udtrykt gyldig grund til ikke at vende tilbage til deres hjemland, blive tvunget til at vende tilbage til deres hjemland." (Generalforsamlingens resolution 8 (I)).

Disse betingelser kan dog omgås (se f. eks. konkret eksempel i M. Zieck: "UNHCR and Voluntary Repatriation of Refugees", 1997, s.464f). I 1976 kommenterede den daværende flygtningehøjkommissær Sadrudin Aga Khan desuden regler om *non-refoulement* og asyl. Han afviste da påstanden om, at *non-refoulement*-reglen kunne betragtes som en generel forpligtelse til at give indrejse for flygtninge, der meldte sig selv ved grænsen. Aga Khan påpegede, at "når som helst det har været regeringers hensigt at tage sig af asyl som sådan..., har de eksplicit henvist til afvisning ved grænsen, og ikke simpelthen til returnering eller udvisning..." Til støtte for sit synspunkt kunne Aga Khan året efter citere Konferencen om Territorielt Asyl (1977), på hvilken alle forslag om at forpligte stater til at give flygtninge en ret til indrejse blev nedstemt. Denne konference blev sigende den eneste organiseret af FN nogensinde, hvor det ikke lykkedes at få vedtaget en konventionstekst. (10) Det kan ud fra dette resultat, hvor kun fire ud af 91 stater stemte for en pligt til at give politisk asyl til individuelt forfulgte, konkluderes, at der ikke eksisterer et folkeretligt imperativ til staterne om at give asyl; der eksisterer intet humanitært asyl, kun det politiske forgodtbefindende.

Henckaerts (s. 41) omtaler som følge heraf det usandsynlige i, at masseudvisninger helt kan undgås. Det kan blot kræves, at de foregår under humane forhold. Det har da heller ikke hidtil været masseudvisninger som sådan, der har vakt international vrede, men de omstændigheder, hvorunder de blev foretaget.

F. eks. ifølge FNs konvention om beskyttelse af migrantarbejdere (1990) må disse ikke blive genstand for kollektive udvisninger, men deres sager skal behandles individuelt. Imidlertid indeholder den også bestemmelser om migrantarbejdernes velordnede hjemsendelse til oprindelseslandet og deres genbosættelse dér.

Masseindvandring er juridisk som forurening

I "International Journal of Refugee Law" (1997 nr. 9, s. 551ff) fremhæves betydningen af, at asylet kan inddrages, når omstændighederne i hjemlandet tillader det. Den "humanitære" insisteren på, at repatriering skal være frivillig, underminerer i-landenes vilje til at give asyl overhovedet, da sådanne tildelinger blot vil føre til etableringen af permanente indvandrere. Sammesteds fastslås: "Eftersom tvungen repatriering er både juridisk gyldig og praktisk nødvendig for at undgå en styrket 'ikke-adgang' politik, er vi nødt til at komme ud over den ufrugtbare insisteren på, at al repatriering skal være frivillig."

Allerede den amerikanske jurist R.Y. Jennings skrev i "Some International Law Aspects of the Refugee Question" (1939) med henblik på de omkostninger, som flygtningestrømme kostede tredjelande, at statsadfærd resulterende i "oversvøm-

melse af andre stater med flygtningebefolkninger" var ulovlig, "... a fortiori hvor flygtningene er tvunget til at rejse ind i asyllandet i nødlidende tilstand." Det er vigtigt at erindre, hvor det egentlige ansvar for masseimmigration ligger; i international ret kan et ansvar for internationale konsekvenser placeres, når den skyldige stat har viden om det skadelige i adfærd samt har mulighed for at handle anderledes, jf. f. eks. Stockholm-erklæringen: "Stater har...ansvar for at sikre, at aktiviteter indenfor deres jurisdiktion eller kontrol ikke forårsager skade på andre staters miljø eller på områder uden for grænserne af deres nationale jurisdiktion." G.S. Goodwin-Gill kommenterer i standardværket "The Refugee in International Law" (1996), at flygtningestrømme her principielt er at sidestille med f. eks. strømme af giftig røg.

Sikkerhedsovervejelser og praktiske problemer med massemigration synes at kræve en tilpasning af flygtningehåndteringen, ligesom det på andre områder længe har været erkendt, at ændrede vilkår kræver ændret regelsæt. Som J. L. Brierly allerede i 1958 skrev om "The Shortcoming of International Law" er det

ikke muligt at formulere principperne i international ret præcist, idet "reglerne...ændres konstant og tilpasser sig efter det internationale livs evigt foranderlige behov." Den internationale flygtningekonvention og hvad deraf følger har længe været en undtagelse fra denne - som man synes selvfølgelig - regel, hvilket nu truer ikke mindst den vestlige verdens asylsystem med sammenbrud efter årtiers - i globalt perspektiv - helt irrationelle ressourceallokering.

Retten bør tage sit udgangspunkt i virkeligheden; det er ikke dens opgave at omskabe den. Realiteterne af i dag påpeges af f. eks. UNHCRs rapport "The State of World's Refugees" (1995), hvori der med udgangspunkt i bl.a. de sydøstasiatiske masserepatrieringer tales om et "paradigmeskifte" i flygtningespørgsmålet, hvilket indebærer, at fokus flyttes til retten til at leve sikkert i hjemlandene. Ifølge al international flygtningepolitik er repatriering den mest ideelle løsning på et flygtningeproblem, og at muliggøre denne er netop UNHCRs grundlæggende opgave. International lov synes med andre ord at burde fokusere på at sikre procedurerne omkring dette i stedet for som nu

med alle midler at sikre, at "minoriteter" sikres permanent i deres udlændighed.

Kildehenvisninger:

- (1) A. Lund: Immigration og menneskeret, i: EU-ret & Menneskeret 1997 nr. 6, s. 317-335.
- (2) Ministerens svar til Folketingets Retsudvalg 18. maj 1998 på spørgsmål nr. 4 stillet 24. april 98.
- (3) H. Zöcker: Menneskeret i Europa. Det Danske Center for Menneskerettigheder 1997.
- (4) International Journal of Refugee Law 10, 1998, s. 659.
- (5) R. Cholewinsky: Migrant Workers in International Human Rights Law. Their Protection in Countries of Employment. Clarendon Press 1997.
- (6) E. Zoller: Le droit d'asile. Martinus Nijhoff Publishers 1990, s. 27.
- (7) Jf. R. Blackburn & J. Taylor (red.): Human Rights for the 1990s. Mansell 1991, s. 54f.
- (8) R.L. Doty: Anti-immigrantism in Western Democracies. Routledge 2003, s. 38f.
- (9) D.A. Martin (red.): The New Asylum Seekers: Refugee Law in the 1980s. Martinus Nijhoff Publishers 1988 s. 138f.
- (10) Martin s. 127 og Zoller s. 17.

I tider med bedrag som dagens orden er det en revolutionær handling at sige sandheden.

George Orwell

Fattige lande må selv løse selvskabte problemer

"Men nej, der er faktisk mennesker og lande, der ikke synes, den danske fredelighed og gemytlighed er livets mening. Der findes en del mennesker, for eksempel fra den anatolske højslette, der ikke har hørt, at de kulturradikale normalunderbukser er verdens mest anstændige påklædning.

Der fandtes for ikke så længe siden masser af tyskere, som mente, at ukrainere og polakker var undermennesker. Og der findes i dag muslimer, der mener, at kvinder er andenrangs mennesker, og at Vestens mennesker er urene og bør udryddes, hvis de ikke i en fart underkaster sig islam.

Jamen, det er jo fattigdommens skyld, siger den danske intelligentsia og den danske politikertop. Vi må sende nogle større Danida-pakker til de fattige lande og indbyde nogle flere fra disse lande til at bo hos os. Så hører de nok op med at hylde bin Laden.

Klar, ny definition

Den moderne definition på en racist: En, der vinder i en diskussion med en politisk korrekt kulturradikal.

Peter Brimelow

Men når Tyrkiet er vokset fra 20 mio. indbyggere i 1955 til over 70 mio. i dag, og når der bliver en million flere egyptere hver 9. måned, er dette et problem, der ikke findes gavepakke-løsninger på. Ikke engang et problem, som en mere retfærdig handel kan løse. Og slet ikke et som kan løses af en fanatisk lovreligion.

Selv om vi lod Danmark blive muslimsk og fulgte shariaen og stenede Suzanne Brøgger og Susanne Bjerrehus for deres omkringfarende levned, ville det ikke løse Tyrkiets, Egyptens og de andre muslimske landes overbefolkning. Fattigdomslandene må grundlæggende selv løse deres problem.

Vi kan give dem råd, hvis de beder os om det. Vi kan forære dem præservativer og p-piller, hvis de ønsker det. Men balancen mellem befolkning og produktionssevne må disse lande selv finde frem til.

Sådan kan vores intelligentsia bare ikke lide at tænke. Det er for barsk. "Du er nødt til at være barsk", svarer Naipaul. "Ellers sker der ingenting".

Her slår den danske intelligentsias mod bare ikke til. Puslingelandet hygger sig i smug og prøver at glemme, at politi og brandvæsen ikke længere tør rykke ud i dele af vore byer. Prøver at glemme, at

for mange af de unge indvandrere hader det danske samfund.

Og Danmark er ikke ene om at fornægte virkeligheden. Ingen af de vestlige velfærdsstater kan lide barske løsninger. Den internationale kapital kan heller ikke lide dem. For kapitalen vil gerne hente profit her og der og alle vegne.

Den barske løsning er, at hvert land ved egne midler finder frem til sin egen bæredygtige samfundsform. Det betyder, at verden vil udvikle sig i forskellige hastigheder. Og at fanatikere ikke skal have mulighed for at sprede deres egen van-kundighed ved at myldre ud over egne grænser.

Det kunne jo være, at denne "barske" tilbageholdenhed fra Vesten på længere sigt var den mindst barske løsning for de overbefolkede lande".

Ole Hyltoft

(Jyllands-Postens kronik, 9/7 2004)

Ole Hyltoft

Administration sluger dansk nødhjælp

Mere end hver fjerde krone, som danskerne giver til humanitære organisationer, forsvinder i udgifter til at samle pengene ind. Hver gang 100 kroner gives til en velgørende organisation, går 27 kroner til omkostningerne ved at samle pengene ind. Det skriver Berlingske Søndag 20/6 2004 og anfører, at tallet ifølge flere organisationer endda er stigende.

Berlingske Tidende har således gennemgået regnskaberne for 16 af de største velgørende organisationer herhjemme og regnet på, hvor meget det koster at samle penge ind fra private danskere. I 2003 samlede organisationerne 901 millioner kroner ind. I gennemsnit gik 27 pct. af indtægterne, eller cirka 249 mio. kr. til udgifter ved indsamlingerne. Nogle organisationer brugte op til 64 kroner - i visse tilfælde endda 77 kr. - på at samle 100 kr. ind.

Ifølge udtalelser, Berlingske Tidende indhentede, er indsamlingerne ved at blive en selvstændig industri, ligesom "den moralske smertegrænse er nået for, hvor meget organisationerne kan tillade sig at bruge på at samle ind". Indsamlingerne har udviklet sig til "en ren industri", siger professor Michael Møller fra Handelshøjskolen i København. Christian Friis Bach, tidligere formand for Mellemfolkeligt Samvirke, anser ifølge avisen 20 pct. for at være smertegrænsen.

Allerede i 1996 skrev Ole Hasselbalch i Danskerens december-nummer om de

forbløffende høje omkostninger, der åbenbart er forbundne med ulandshjælp og anden såkaldt humanitær godgørelse for andre menneskers penge.

"I en verden under hurtig forandring har de heldigt stillede rige muligheder for at udnytte de mindre heldigt stillede. Det mellemfolkelige "humanitære" bureaukrati har viklet sig ind i et orgie af misbrug. Bistandspengene ruller - og den internationale godgørelse hævler enorme summer af til eget brug. "Fat cats" - fede katte - kalder man i den 3. verden dem, der lever godt af andres ulykke", skrev Ole Hasselbalch og gengav denne anekdoteagtige men aldeles virkelige episode:

"I Nairobi Airport er et dansk ægtepar i klemme. Manden er ansat i Røde Kors,

medens konen har problemer. De skal hjem til Danmark, og manden har hentet sig en flybillet på første klasse (pris retur ca. 25.000 - 40.000 kr.). Sådan gør man, fortæller konen, når man er Røde Kors-ansat. Konens problem er, at hun ikke har fået billet til første klasse. Hvis ikke der bliver gjort noget ved det, må ægtefællerne altså vente med at ses til i aften, for så må de jo nyde deres drinks i hver sin afdeling af flyet. Hun må bede om engelsksproget hjælp til at gøre sig forståelig over for Kenya Airways med hensyn til sit alvorlige problem (...) Der skal op til ca. 2.666 kenyanske daglønninger til at betale for bare én 1. klassesrejse København-Nairobi. Svarende til en kenyanners samlede indsats dag ud og dag ind i over 7 år".

Som illustration til artiklen bragte Danskeren forsiden af en pjece fra "Ulandshjælp Folk til Folk" - et selskab i Tvind-koncernen, der senerehen viste sig ikke at nøjes med flybilletter på 1. klasse. "Gør nytte og nyd livet - solidaritetsarbejde i Afrika", stod der hen over billedet af en beslutsom europæisk kvinde sammen med nogle afrikanere på vej til at gøre nogle spadestik.

Ole Hasselbalch blev vist dengang anset for at være et udsøgt dumt svin for i 1996 at påvise det, Berlingske Tidende omsider har fat i en lang ende af i juni 2004.

Keld Rasmussen

"Folk" eller "befolkning" - eller noget tredje ?

"Folketinget er noget andet end et befolkningssting. I "folkestyre" er folket et aktivt subjekt, mens "befolkningsstyre" snarere ville betyde at holde styr på et objekt, som underkastes administrative handlinger ovenfra. Socialistisk Folkeparti kan ikke omdøbes til Socialistisk Befolkningsparti og Mellemfolkeligt Samvirke ikke til Mellembefolkningsmæssigt Samvirke. Det demokratiske råb "Vi er folket!" betyder bestemt ikke: Vi er befolkningen!

Dels har man omtalt folket som noget, der objektivt "er". Ligesom en substans eller genstand burde folket bestemmes ud fra noget "essentielt" som sprog, historie, fælles oprindelse, vaner, territorium, nationalitet, økonomi, politisk bekendelse eller forfatning. Uanset hvilken indikator man prioriterede, blev folkebegrebet tingsliggjort.

Substantstænkningen er efterhånden blevet konfronteret med antagelser om, at "folket" blot var en konstruktion. Som et "forestillet fællesskab" af ideologisk karakter blev "folk" noget med "opfundne traditioner". (...) Et syn på det civile samfunds bevægelser kan hjælpe til at nuancere billedet og danne en tredje indfaldsvinkel.

Det er ikke tilfældigt, at det danske sprog - ligesom engelsk, fransk og tysk - bruger bevægelsesbegrebet til at kendetegne både kropslig bevægelse, følelsesmæssig bevægelse og social bevægelse. Mennesker bevæger sig i konkrete fysiske aktiviteter, herunder fest, dans og leg og ude på gaden. Mennesker bevæges af følelser og stemninger. Folk slutter sig sammen i sociale bevægelser, som udgør det civile samfund. Når demokratiets folk

i revolutionære situationer har udtrykt sig ved på gaden at råbe: "Vi er folket!", betød det ikke: "Vi er blodet!" Og heller ikke: "Vi er en konstrueret idé!" Men man udtrykte: "Vi er i bevægelse!"

Det er her, at en folketeori må starte helt forfra og nedefra. "Folk" har dimensioner af social bevægelse: som solidaritets-, indignations-, ja som oprørsbegreb - disse elementer indeholder befolkningsbegrebet ikke. "Folk" har psykologiske dimensioner: som identitets-, værdigheds- og anerkendelsesbegreb - igen til forskel fra "befolkning". Folk er et praksis- og festbegreb. (...) Næppe tror de kloge sig færdige med folkebegrebet, så er det der igen".

Henning Eichberg

(Jyllands-Postens kronik, 17/6 2004)

Provokér !

Ordet *transgression* - "grænseoverskridelse" - holdt sit indtog i engelsk i det 16. århundrede, ladet med negative bibelske overtoner og hurtigt erhvervede andre betydningslag: "Regelbrud, herunder brud på principper, konventioner, fromhedsregler eller tabuer; alvorlig krænkelse; og overskridelsen, udviskningen eller forstyrrelsen af fysiske eller begrebsmæssige grænser" (iflg. Anthony Julius: "Transgressions: The Offences of Art").

Maleren Edouard Manet vakte med sin grænseoverskridende kunst i 1860'erne megen forargelse, f. eks. hans "Død Kristus med engle". Selv hans "Frokost i det grønne" blev beskyldt for at "krænke såvel perspektivets som moralens love". Fra litteraturens verden kan nævnes "Madame Bovary", der i 1857 i den grad forargede ordentlige, konventionelle folk, at Flaubert blev retsforfulgt for at have skrevet den. I dag er Manet og Flaubert dog guldrandede klassikere, så én tidsalders provokation er en andens mesterværk.

I det 20. århundrede var det den franske forfatter Georges Bataille, der formulerede en stor del af vores moderne forestilling om det grænseoverskridende. Bataille mente, at det at bryde tabuer både er en nødvendighed og en "genindskrivning" af den krænkede grænse. "Grænseover-

skridelser suspenderer tabuerne uden at undertrykke dem."

Salman Rushdie giver i sin nyeste essaysamling, "Gå over stregen", udtryk for bekymring over det tiltagende pres på såvel den kunstneriske som den intellektuelle frihed i Vesten - "at forsigtige, konservative politiske kræfter er ved at få overtaget, og at mange samfundsgrupper forsætligt fremmer en ny kortluntet kultur, der har nemt ved at blive forarget, så der hele tiden bliver mindre og mindre, der kan siges, og flere og flere former for tale bliver kategoriseret som grænseoverskridende."

At tale for det grænseoverskridendes berettigelse, ja nødvendighed, betyder ikke nødvendigvis, at alt skal være tilladt. Magthavere, der har til opgave at opretholde en bestemt tingenes tilstand, må naturligvis sætte en grænse der, hvor selve ordenens grundlag trues. I dette lys skal den stigende kriminalisering af "racistiske" udtalelser ses: Med det stadig mere "multikulturelle" samfunds tiltagende skrøbelighed eller sprængfarlighed må åndeligt talt brug af åben ild forbydes. Men så meget mere må vi, der er imod denne orden, naturligvis fyre op under det verbale arsenal. Efterhånden som vi må erkende, at der ikke lyttes til saglige argumenter, bliver grænseoverskridelsen, tabunedbrydningen eller

provokationen "de magtesløses magt". Hensigten er, som Bataille skrev, ikke at undertrykke nogen som helst, men at gøre det klart for alle, at grænserne for det tilladte er blevet snævre ved at fremtvinge håndhævelsen af dem. At magtapparatet er ved at blive repressivt til folkets ulempe må frem i dagens lys.

Dette var jo også netop logikken hos oprørerne i 1968. "Provoker", lød kort og godt titlen på Ole Grünbaums bog fra dengang. Studenteroprørerne er nu blevet de etablerede, som forarges over en ny generations nationale oprør, sætter loven ind mod det og også på alle andre tænkelige måder som magthavere misbruger "Systemet" til at forsvare egne positioner og samfundsordenen. Det vil være ganske passende nu at tvinge deres egen medicin ned i halsen på disse hyklere: At gentage deres provokationer med modsat fortegn men med samme grad af frækhed, respektløshed, ondskabsfuldhed, vulgaritet og aggressivitet for at udelukke enhver forbrødring og at afsløre deres "sande, fascistoide væsen" ...

Det må pointeres, at det ikke er dialog med masseindvandringens støtter, vi ønsker, for vi er ikke interesserede i kompromiser, hvorfor provokationer, der klart stiller os uden for den politiske konsensus, er første trin til at fremstå som egentligt alternativ.

P. N. B.

Viser Christiania mon vejen ?

I Christiania er det ikke hvem som helst, der kan komme ind og søge bolig. Og det hjælper heller ikke noget at bede om "asyl".

Folk med trang til bosættelse i en ledig bygning skal først godkendes på et rådsmøde af beboerne i det af de 14 områder, som nu måtte komme på tale. Her har ingen udefra kommende "retigheder" til indrejse, hvis vedkommendes ærinde er permanent ophold.

Aktuelle planer om at omdanne Christianias nu ca. 500 boliger til en almennyttig boligforening (der vil modtage skattekrone) har vakt positiv interesse blandt christianitterne.

Christianias talsmand, Peter Post,

understregede dog over for DR-nyhederne 3/7 2004, at det skal være christianitterne selv, der suverænt bestemmer, hvem der kan bo i boligerne.

Heraf kan det omkringliggende Danmark i sandhed lære noget:

Hvis nu danskerne stjal deres eget land, indrettede det sådan, som de selv ville, og selv bestemte, hvem de ville have indenfor - så kunne det være interessant at erfare, hvem der ville kalde dem for tyveknegte.

Eller det skulle vel ikke ligefrem være ordet "racister", der ville blive brugt?

Det hører i høj grad også med til billedet af fristaden, at Christiania er

Københavns islamfri oase - der er støvsuget for tørklædebærende kvinder. Og de ganske få tilfælde af mellemøstligt udseende yngre herrer, der antræffes på stedet, synes mere optagne af forretningsmæssige gøremål end af shariaens indførelse - gøremål, der formentlig snarere synes forbundet med lugten af andet end blot almindelig, sundhedsskadelig pipetobak.

Christiania er faktisk lutter dansk gammeldags provinsidyl, hvor man for en stund kan glemme alt om æresdrab, tvangsægteskaber, massevoldtægt og terrorbomber.

K. R. & H. V.

En sur nødvendighed

Når politikere er for feje eller uvidende til at trodse islamiske krav om synlighed og magt, må vi jo gøre det selv

Af *Tomas Kierstein*,
formand for *Århus Mod Moskeen*

Tomas Kierstein

Kupler og minareter skal øge islams magt gennem muslimske imams indflydelse. Derfor er vi en voksende gruppe bekymrede borgere, der forsøger at trække i nødbremserne. Derfor vil jeg her forklare, hvem jeg er, og hvorfor jeg har ladet mig vælge til formand for *Århus Mod moskeen*.

Jeg er 37 år, klejnsmed, ivrig idrætsudøver, sportsdommer - og en læsehest, der sluger alt om historie, filosofi, religion og samfundsforhold.

Egentlig ville jeg helst leve et anonymt liv med mine interesser, som jeg dyrker sammen med en stor vennekreds. Jeg er ikke et "politisk dyr", og var helst foruden politisk magtspil, personlig eksponering og intriger.

Jeg medvirker i foreningen af to årsager: Dels er jeg et dybt nationalsindet menneske, der ikke betragter mig som et frit svævende individ men først og fremmest som en dansker med rod i vor historie, kultur og folk; dels betragter jeg den politiske dimension af Islam som den største kilde til de beklagelige socio-økonomiske forhold i de mellemøstlige og nordafrikanske lande samt som den største trussel mod demokrati og frisind overalt i verden.

Da jeg ikke er særlig kosmopolitisk indstillet, bekymrer jeg mest om, hvad der sker i - og med - Danmark.

Ung og naiv

Med min generation er jeg opdraget med illusionen om, at religion er noget sekundært, og at vi alle blot er mennesker, der vil det samme gode. At demokrati er en entydig størrelse overalt, som alle mennesker eftertræger.

Jeg har dog som ung sømand besøgt flere muslimske lande samt studeret islamisk tankegang og tradition og har fundet ud af, hvor forkert min barndoms naive udgangspunkt var. At islam ikke er en religion på samme måde som kristendommen, gik da tidligt op for mig.

Islam har nemlig en politisk dimension -

af langt større betydning end den religiøse, selvom de er umulige at adskille. Islam er egentlig en politisk ideologi, der anser sig som guddommeligt indstiftet og - det er meget væsentligt - ikke kan tilpasses nogen udvikling, da den ser sig som værende perfekt fra start.

"Porten er lukket"

Der spørges så nærliggende nok: "Kristendommen anser sig også for perfekt fra start - hvor er forskellen?". Den er, at kristendommens perfektion for den kristne ligger i det rent personligt trosmæssige - det, Kristus udretter i mennesket.

Kristendommen kan ikke tages til indtægt for nogen bestemt samfundsmodel eller styreform. Og hvis nogle kristne alligevel påstår det, så ændrer det intet, for de kan intet sted i evangelierne finde belæg for noget som helst politisk udsagn.

Islams skriftgrundlag er derimod til overmål fyldt med meget udførlige foreskrifter for, hvordan alt i samfundet skal indrettes. Sharia-retssystemet er det tydeligste politiske udtryk. Allerede i højmiddelalderen erklærede de fire regionale shariaskoler, at "fortolkningens port er lukket", hvorved shariaen blev gjort endelig. Tænk bare på, hvordan Danmark skulle kunne fungere i dag, hvis Kong Valdemars landskabslove skulle gælde i uændret form. Derfor nej til stormoské.

Ansigtet mod Mekka

Den politiske dimension udtrykkes også arkitektonisk i moskeernes kupler og minareter. Koranens eneste formkrav til en moské er ellers en talerstol til oplæsning af prædikenen og en indretning, hvor de bedende kan vende ansigtet mod talerstolen og Mekka på samme tid. Et religiøst ønske kan derfor ikke ligge bag kravet om en moskés ydre udseende - sigtet er et rent politisk udtryk for præsteskabets magt over de menige muslimer.

Hvorfor så bekymre sig om det? Fordi kupler og minareter er de islamiske skriftkløge imams måde at forkynde for de menigt troende, at deres magt er så stor, at de formår at tvinge os "vantro" til at give dem, hvad de vil have. At ingen af Folketingets integrationsivrige og super-tolerante medlemmer har indset det, er både helt ufatteligt og stærkt bekymrende.

Tror politikerne da, at deres tiltag mod tvangsægteskaber, kvindeundertrykkelse

og antidemokratiske islamiske bevægelser nytter, når de støtter de mest reaktionære og forbenede fanatikere i et magtsprog mod menige trosfæller? Tolerance uden grænse er da fejhed mod at træde i karakter og ender med at afskaffe sig selv.

En hån mod pigerne

Hvem, tror mon politikerne, er primus motor bag genopdragelsesrejser? Tror de, at resourcesvage enkeltindivider, hvoraf nogle er analfabeter, har organiseret det selv?

Kupler og minareter er en hån mod de piger, som er gået under jorden, fordi deres forældre ikke vil acceptere deres levevis. Denne religiøse konservatisme øges af pres fra deres trosfæller, som kan se alle profetier om de "vantros" svaghed blive opfyldt til overmål af politikere, som hellere vil lade deres land ødelægge og unge piger forfølge, end de vil sige nej til imamernes krav om synlighed og indflydelse.

Når politikerne er for feje eller uvidende til at sige fra, så bliver det en sur nødvendighed for mine ligesindede og mig at gøre det for dem. Vi skal ikke genvælges og er faktisk helst fri, så vi kan sige, hvad vi mener. Vi kan ikke forhindre politikerne i at være feje, men vi kan tvinge dem til ikke at være det mod bedre vidende ...

Kontakt til Århus Mod Moskeen

Postadresse:

Århus Mod Moskeen
ved Niels-Christian Herholdt Braad,
næstformand
Hobrovej 35, 3. tv.
8900 Randers

Telefon:

Formand Tomas Kierstein, hverdage 17:30-19:30 på 3057 6451.

Medlemskab:

Medlemskab tegnes ved at indbetale kr. 100,- på foreningens konto i Dansk Bank (reg. nr. 4710 og konto nr. 4710060576). Husk at anføre navn og adresse. Foreningen modtager også meget gerne andre økonomiske bidrag.

Internet:

På www.aarhus-mod-moskeen.dk informeres om kontakt, indbetaling af støttebidrag og debattmøder.

Enøjet inkvisition ved Haag-domstolen?

Alle krige, er beskidte - borgerkrigen i Bosnien ikke undtaget. Da sejherrerne skriver historien, er serberne nu ensidigt udnævnt til skurkene. Men dæmoniseringen af serberne fremmer alene islamiseringen af Vesteuropa

Af Bent Jacobsen

Søger man på nettet på navnet Naser Oric (bødlen fra Srebrenica) får man over 2000 svar. De fleste er avisnotitser, fordi denne herre blev hentet til Haag for afhøringer. Men derudover kan man få en hel del interessante oplysninger. Herunder bringes nogle af dem.

200.000 eller 2.000 ?

I en artikel i "New Statesman" af 20/10 2003 dokumenteres ved hjælp af tal fra det anerkendte svenske fredsforskningsinstitut, SFI, at dødstillene fra Bosnien var vildt overdrevne. Man havde postuleret 200.000 dræbte, men mellem 30.000 og 50.000 var maksimum. Omkring Srebrenica havde man indtil 2001 fundet ialt 2361 lig, de fleste sandsynligvis serbere. Den så stort opsatte "massakre" i 1995 (som serberne beskyldes for) omfattede ifølge denne kilde nogle få hundrede, allerhøjst tusind. Et sted nævntes, at dersom serberne henrettede muhamedanere efter militær standrets principper (en kortfattet og hurtig rettergangsprocedure, der drejer sig om at straffe overgreb mod

civile), var det helt klart en reaktion på flere års myrderier på allermindst tusind serbere. Serberne blev i øvrigt - som måske kendt - beskyldt for at oprette koncentrationslejre, men det var lejre for krigsfanger. Den slags blev ikke oprettet af muhamedanerne, for bosniergeneralen Naser Oric tog ikke fanger, men myrdede alle de serbere de fik fat i, bevæbnede som ubevæbnede.

Påstandene om "den værste massakre på civile siden 2. verdenskrig" bruges helt klart til at retfærdiggøre krigen mod serberne - de skulle dæmoniseres. Specielt organisationer som Amnesty og Human Rights Watch og deres allierede blandt bosniske fundamentalister har brugt løgnene i USAs kongres og har høstet store politiske gevinster. En amerikanst journalist har anvendt udtrykket "menneskeretsjournalistik" om disse metoder, som en "højere" dagsorden skulle retfærdiggøre. En anden kilde nævner, at nogle få hundrede muhamedanere blev skudt, de fleste i kamp, og resten for deltagelsen i mord på 3500 serbiske civile. De fleste skyldige havde forladt Srebrenica tre dage før serbernes indtagelse af byen, herunder

Naser Orics 28. muslimske brigade på 5000, der gennem tre år havde terroriseret byens østlige omegn. Den var ved oprettelsen blevet døbt "Handchar II" efter Hitlers og Himmlers islamiske SS-division Handchar fra 2. verdenskrig - som for resten den i fjor afdøde bosnisk-herzegovinske præsident Alija Izetbegovic var en særdeles ivrig tilhænger af.

En del af de "savnede" muhamedanere kunne vel også være døde i Afghanistan, da samme herre jo oprettede flere træningslejre for Al-Queda i Bosnien.

Mystik om massegrave

Samme terrororganisation har i øvrigt i et propagandadokument (af 12. august 1998) prælet af, at den bosnisk-islamiske "befrielseshær" som hævn for de vantrous korsfarerkrig myrdede 13.000 civile serbere (fra terroreksperter Roland Jacquards bog "I Osama bin Ladens navn").

Historien om de "8000 ofre" (mænd og drenge) begyndte i New York Times 15/9 1995. Myten er bygget op omkring en Røde Kors-leders interviews med muhamedanerflygtninge, der fortalte, at 3000 muhamedanske mænd blev interneret (og senere løsladt) af serberne, efter at de ovennævnte 5000 i ro og mag var draget til det centrale Bosnien. (De brød sig vel ikke om åben kamp, men var bedre til terror og myrderier på civile).

Det blev så forvansket til, at alle disse 8000 var "savnede". Og denne myte lever stadig sit eget liv. (Var det ikke Hitlers propagandaminister Goebbels, der i sin tid udtalte, at blot en løgn gentages tit nok, vil den til sidst blive troet?)

Og 7318 er et tal, der på grund af sin nøjagtighed lyder troværdigt - men det er bluff, et smart trick. En kilde meddeler, at man ikke har identificeret flere end 347 døde muhamedanere i nærheden af Srebrenica. Alt imens man leder forgæves efter tilstrækkeligt mange og store massegrave, der ikke findes, påstår man i afsindig desperation og helt latterligt, at stærkt eftersøgte serbere skulle have haft tid og mulighed for at grave ligene op og gemt og spredt dem i utilgængelige landskaber i sene nattetimer! I islam betyder taquia "den formålstjenlige løgn", og over for de vantro er den obligatorisk.

Det er derfor svært at tro på, hvad en muhamedaner påstår. For at skjule egne forbrydelser kan det være formålstjenligt at beskyldte de vantro for tilsvarende

Bosnien-Herzegovinas tidligere præsident, Ilija Izetbegovic (1925-2003), ses her - yderst til højre - i samtale med NATOs daværende generalsekretær, Javier Solana, i Bruxelles i 1998. Izetbegovic blev nutidens bindeled til Balkan under Anden Verdenskrig. Han indtrådte 1943 i organisationen Muslimske Ungdom i Sarajevo, hvor han også var kendt for at hverve frivillige til SS-divisionen "Handchar" - navnet (engelsk: "scimitar") er betegnelsen på den nok så kendte krumssabel i det Osmanniske Imperium. Unge Izetbegovic kunne samme år som ungdomsleder byde den nazi-venlige stormufti af Jerusalem, Amin al-Husseini, velkommen på dennes besøg i Sarajevo.

opdigtede forbrydelser. Hvem husker ikke påstandene om kuvøsebornene i Kuwait, eller den sagnagtige historie om de 55.000 voldtægter, serberne skulle have begået, og hvorom Milosevic sarkastisk udtalte, at de børn, der kom ud af disse fantasier, ville ham med glæde personligt adoptere! (Naser Orics folk var netop berygtede for deres voldtægter). Mediernes løgne overgås kun af muhamedanernes. Men som Solsjenitsyn sagde om kommunismens løgne: Deltag ikke i løggen! Men det gør mediegangsterne . . .

Hvorfor hemmeligholdelse?

Og da Milosevic forsøgte at hjælpe blot en brøkdal af de 400.000 serbere, som albanerne ved alskens form for chikane (mord, voldtægter, røverier og brandstiftelser) havde fordrevet fra Kosovo mellem 1945 og 1990, blev han beskyldt for "etnisk udrensning" . . .

Og hvordan kan det være, at FNs rapporter omkring Srebrenica er klassificeret som hemmelige og derfor ikke må offentliggøres? Derom spørger f. eks. James Bisset, tidligere canadisk ambassadør i Jugoslavien. Også den ansete franske general Phillippe Morillon, der var udstationet netop i Srebrenica (og som nu sidder i EU-parlamentet), undrer sig i en anden kilde over, at Haag er ufattelig enøjet og kun retter helt overdrevne og forvredne anklager mod serbere, mens en notorisk massemander som Naser Oric hidtil er gået helt fri. (For slet ikke at tale om denne generals arbejdsgiver, præsident Izetbegovic, der ikke blot var Hitlers håndlanger i den ene af de tre islamiske SS-divisioner (der indsamlede jøder og zigeunere på Balkan) men også var forfatter til "Den islamiske deklARATION" af 1970, der proklamerede en model for Euro-islam, der skulle gøre alle vantro retsløse og uden indflydelse, og tillige indføre islamisk censur af samtlige medier – noget der vel ville passe dhimmi-partierne i Folkesejlvordstinget fint, og som jo er noget, man allerede arbejder på

at indføre i EU gennem skabelse af et begreb som "islamofobi", der skulle være en særlig form for "racisme".

Ret eller propaganda?

Kunne nynazister for resten ikke også bruge ordet "nazifobi" om alle, der afskyr nazismen, ligesom ordet "kommunistforskrækkelse" blev brugt til at mistænkeliggøre og latterliggøre dem, der afskyede kommunismen? Og hvorfor er alle diktaturmagere i øvrigt så fascinerede af Islam? Dæmoniseringen af serberne fremmer jo netop islamiseringen af Vesteuropa, da alle muhamedanere gøres til sagesløse ofre for diskrimination, forfølgelse eller sågar "racistisk" ondskab . . .

Haag-domstolen synes ikke at ønske islamdyrkere straffet for deres forbrydelser men så vidt muligt kun deres serbiske modstandere, herunder for i en del tilfælde at have straffet muhamedanske krigsforbrydere for disses massakrer på serbiske civile. F. eks. har interessen for

at straffe Sudan for udryddelseskrigen mod de kristne sorte i Sydregionen siden 1955 (op mod to millioner døde) været yderst beskeden, hvorimod sorte muhamedaneres skæbne i vestprovinsen Darfur på hyklerisk vis vækker langt større opmærksomhed. Ifølge en vestlig kommentator repræsenterer domstolen ikke retfærdighed, men politisk propaganda.

Den indiske forfatter og nobelpristager V. S. Naipaul har udtalt: "At spørge sig selv, hvad der er godt og ondt, eksisterer ikke i islam, og det er noget af det, der er skræmmende". Men den slags bagateller skræmmer ikke den såkaldte venstrefløj, selv om netop dette faktum medfører, at muhamedanere ikke har ringeste samvittighedsnag over at røve "vantro" folkeslags fædrelande. Man kan have mistanke om, at kun skabsfascister dyrker den betingelsesløse pladderhumanisme, der vil lade Vesten kolonisere til døde. Og til deres midler hører løgnene og misinformationen om Srebrenica og Kosovo.

Stormuftien af Jerusalem, Hadji (d. v. s. Mekka-turist eller pilgrim) Amin al-Husseini, på besøg i Bosnien i 1943, hvor han inspicerer bosniske SS-tropper.

2004 eller 1799 ?

"Et demokrati kan ikke bestå som en vedvarende regeringsform. Det kan kun bestå, indtil vælgerne opdager, at de kan stemme sig til forøring fra den offentlige kasse. Fra og med det tidspunkt vil flertallet altid stemme på de kandidater, der bortlover de største fordele fra den offentlige kasse, med det resultat, at et demokrati altid bryder sammen på grund af en løsagtig skattepolitik, der altid føl-

ges af et diktatur (...) Gennemsnitsalderen for verdens største civilisationer har ligget på 200 år. Disse nationer er skredet fremad i denne rækkefølge: Fra trældom

til åndsstyrke; fra åndsstyrke til stort mod; fra stort mod til frihed; fra frihed til overflod; fra overflod til selvishhed; fra selvishhed til selvtilfredshed; fra selvtilfredshed til sløvhed; fra sløvhed til afhængighed; fra afhængighed tilbage igen til trældom".

Alex Fraser Tyler (1742-1813), skotsk jurist og historiker i bogen "The Decline and Fall of the Athenian Republic", 1799

Bag facaderne

Af Glenn Pacharzina

Da hr. Cain i Danskerens maj-nummer tillader sig at besvare et indlæg fra min hånd ved at undlade at komme med kvalificerede modargumenter og i stedet begynder at skrive om et helt andet emne og således, som han selv medgiver, "bryder almindelig pli", vil jeg tillade mig at gøre det samme.

Hr. Cain har travlt med at forsøge at komme bag min facade, som han udtrykker sig. Hvad så med også at komme bag hr. Cains facade? Hr. Cain er jøde. Det skulle der, for Danskerens store læserskare ikke være noget odiøst i. Så ser vi på Hr. Cains - ja man fristes til at sige - dødsliste over de mange, der med næb og klør gør alt for at fremme det såkaldt multikulturelle samfund.

Her bemærker man, hvorfor det er nødvendigt at gøre opmærksom på, at hr. Cain er jøde. Han har nemlig behændigt og stærkt manipulerende undladt at sætte

bare én eneste jøde på sin dødsliste. Ligeledes glemmer hr. Cain at nævne nogle af de jødiske organisationer, der aktivt fremmer indvandringen. Læsere af Danskeren vil alle kende de jødiske fortalere for masseindvandringen samt deres organisationer, så der er ingen grund til på dette sted at forlænge listen.

Det bør også nævnes, at hr. Cains "dokumentation" stammer fra tidsskriftet "Midtøsten i Fokus". Hr. Cain undlader i denne sammenhæng at oplyse Danskerens læsere om, at dette tidsskrift udgives af en organisation ved navn "Med Israel for fred". Denne organisations formål er at "*forklare til folk, som forstår norsk, hvordan israelere flest tenker. Vår opgave er altså ikke å mene så mye, men å formidle israelernes syn*".

Når hr. Cain svælger så voldsomt i, at nogle ifølge ham, skulle interessere sig for, om personer skulle være 1/128 jøde og dermed ifølge hr. Cains postulat betragtes som jøde, da ligger forklaringen

lige for. Skriftstedet 5. Mosebog 23. kapitel vers 2 lyder nemlig: "Ingen, som er født i blandet ægteskab, har adgang til Herrens forsamling; end ikke i tiende led (1/1.024) har hans afkom adgang til Herrens forsamling". Sagt på en anden måde: For den rettroende optager man ikke bastarder i menigheden, samfundet eller nationen, om man vil, men overlader trygt sådanne til de pågældende værtslande.

Udover hr. Cains jødiske baggrund er den væsentligste forskel på min og hr. Cains verdensanskuelse, at det lyser ud af hr. Cains skrivelser her og der, at hr. Cain åbenbart hader andre mennesker på grund af, at de måtte tilhøre visse troessamfund.

Det gør jeg ikke. Jeg hader ikke muslimer. De har bare ikke noget at gøre her. De hører hjemme i lande som Irak og Palæstina, hvor til gengæld vesterlændinge og andre skal og bør holde sig lige så langt væk, som muslimerne burde holde sig fra Danmark og Europa.

... andet debatindlæg

Op til overfladen

Af Geoffrey Cain

Man risikerer at træde i alt muligt, når man kommer ud i naturen, og man kan nemt blive brændt, stukket og læsterligt ilde tilredt af alt muligt godt fra havet.

Min egen døje har jeg med brandmænd, der p. t. er forsvundet fra Danmarks østkyst men risikerer at dukke op igen når som helst medbringende egne giftdepoter.

De ligger gerne en meters penge under overfladen og kommer i alle størrelser og udformninger og med vist nok hver sin observans.

Hvorvidt den, der fik ram på mig for 2 måneder siden, var kristen, jøde eller muslim kan jeg i sagens natur ikke udtale mig om, men lidt gift engang imellem tager man ikke skade af.

Glenn Pacharzin's indlæg her på siden vil jeg forhåbentlig overleve på samme måde - "jøden han er stærk og sejt", som man siger.

Det er faktisk helsebringende, at folk taler lige ud af posen i stedet for at ligge på lur under overfladen, og det er sådan set meget godt, at den virkelige Glenn

Pacharzina er kommet frem og gør en kommentar fra mig overflødig. De sære påstande taler for sig selv.

Jeg har skrevet en "dødsliste". Nå, okay? Og jeg har undladt at fortælle, at det norske "Midtøsten i Fokus" står på Israels side?

Men det er der nu så mange kristne, der gør, så der er ikke noget mærkeligt i det. Som et særligt kuriosum bemærker jeg, at min oprindelige, uærbødige bemærkning om, at selv folk, der kun er 1/128 jøder, stadig er jøder for Pacharzina og hans lystige svende, nu er blevet vendt på hovedet, så det er noget, JEG mener! Det er et cirkusnummer, der vil noget.

Dog på et punkt bringer Pacharzina mig

i forlegenhed. Han citerer Mosebogen, den "jødiske" del af bibelen, som jeg sandt for dyden ikke er særlig stærk i, da min far var kristen og jeg selv protestantisk opdraget.

Som dreng sang jeg i koret ved den Hellige Treenigheds Kirke i Southport, hvad min jødiske mor var meget stolt over, og jeg husker stadig hendes glæde, da vi skulle ud og købe den store hvide krave, hver kordreng selv skulle skaffe.

Med den baggrund er mine jødiske akkreditiver altså ikke de bedste, men ingen er fuldkommen naturligtvis.

Jeg har dog været i en synagoge. Det var i 1968, hvor jeg besøgte en synagoge som turist, og de gav mig en lille sort hat på.

Måske var det en slags dåb? D. v. s. en jødisk dåb som exorcisme for den kristne dåb, jeg fik ved min fødsel i 1938?

Jeg ved det faktisk ikke, og da der ikke er mere plads, vil jeg ikke spekulere over det, men ønske alle læsere en god sensommer. Og pas på brandmændene. De er giftige.

Privat smag angår ikke DDF

Af Keld Rasmussen

I hele sit virke har Den Danske Forening samlet kræfterne om forsvaret af Danmark som danskernes land i et årtusind; trods med- og modgang historien igennem som landet, der overvejende har været indrettet af danskere, for danskere og på danskeres betingelser - en selvfølgelighed også for alle andre folkeslag kloden over på hver deres hævdvundne område og måde. Hvad ellers?

At andres betingelser end danskernes nu er begunstiget i Danmark igennem et par årtier, er til brækpunktet dette blads læsere bekendt, ligesom stadigt flere andre efterhånden også fatter det: At selvmorderisk, gunstig særbehandling gives til en mellemøstlig og nordafrikansk folkevandringsbølge i almindelighed. Og i særdeleshed til stridbare tilhængere af en krigerisk, profetkåret beduin med hang til flerkoneri med mindreårige. Folk, der regner danskerne og deres normer for mindre end det skidt, de træder på. Tilmed i danskernes eget land, almindens de slører deres altomfattende, religiøst påklædte erobringssideologi bag krav om en yderligere særbehandling, de ikke tilstår

andre - hverken i landene, de selv kommer fra, endsige her, hvor de altså nu er.

Modstand herimod er vigtigste sag for Den Danske Forening, der dog med interesse også følger tilsvarende kvaler andetsteds, hvor himmelvidt forskellige folk med modstridende livsopfattelser og retsbevidsthed er havnet i håbløst umuligt samliv på samme område. Et eksempel er israelske jøders og palæstinensiske araberes krav på samme landområde, hvilket - uanset ens sym- og antipatier - af gavn handler om magt og ikke ret. Danskeren har derfor givet emnet spaltepads.

I februar-nummeret fremhævede Glenn Pacharzina udførligt israelske jøders nationale selvhævdelse som eksemplarisk. Han bemærkede fornuftigvis også, at danske jøder med sympati for Israel som jødisk hjemland passende kunne undlade at modarbejde danskernes tilsvarende interesse i Danmark i det omfang, de ellers måtte gøre det.

I maj-nummeret påpegede Geoffrey Cain, at israelerne snarere trækkes med udhuling indadtil jævnsides med islamisk-arabisk pres udefra. Og danske jøder i Danmark udpegede han som forholdsmæssigt mere loyale over for national,

dansk selvhævdelse end ikke-jødiske danskere over for deres egne. Han henviste også til visse ikke just pro-jødiske synspunkter, som Glenn Pacharzina frejdigt fremfører andetsteds - omend dog ikke lige i sin artikel.

I den disput bringes her både Den Danske Forenings og de to herrers slutbemærkninger, som læserne opfordres til at vurdere selv.

Folks private sym- eller antipatier over for jøder, eller andre, angår aldrig Den Danske Forening. Og da en retsstat ellers er kendetegnet ved, at alene gerninger men ikke holdninger, private følelser eller fornemmelser er ansvarspådragende, tager vi det naturligvis roligt. For hvem som helst kan således efter behag hade eller elske hvem som helst - jøder, indianere, lokomotivførere, spiritister eller noget helt femte.

Dette meget private emne beslutter Danskerens redaktion derfor ikke at give yderligere spaltepads og afslutter debatten herom på disse sider. For selvom den da ellers ikke er uinteressant, angår den nemlig ikke længere sagens kerne: Danskernes stilling i eget land. Derfor stopper vi her.

To alen af samme stykke ...

"Der er mange lighedspunkter mellem Hitler og islam (...) Der er det lighedspunkt, at når Hitlers bog 'Mein Kampf' går som varmt brød i Palæstina blandt Palæstina-araberne, så hænger det sammen med, at de kan hente anti-jødisk skyts i Hitlers bagtalelser af jøderne".

Det udtaler DF-folketingsmand Jesper Langballe til Søndagsavisen 18/7 2004 i en kommentar til nogle bemærkninger af Carl I. Hagen - formanden for Fremskridtspartiet i Norge.

Ugen forinden udløste det i arabiske medier store overskrifter, at Hagen på et møde i Bergen fremsatte denne bemærkning:

"Islamiseringen - og når jeg snakker om islamiseringen, så snakker jeg om fundamentalisterne - har på lige linje med Hitler for lang tid siden fastlagt, at den langsigtede plan og det langsigtede mål er at islamisere verden".

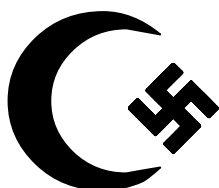
Jesper Langballe siger herom videre til Søndagsavisen:

"Det er fuldstændig rigtigt. Islams mål er at islamisere verden og skabe et globalt gudsstyre. Det har det altid været (...)

Der findes selvfølgelig en masse fredelige muslimer. Men jeg har interesseret mig en masse for islam og har læst hele Koranen. Og det er noget af en straf, for den er dødsens trist at komme igennem. Islam er i sit væsen en fuldstændig totalitær ideologi, som giver en minutios forklaring på hver eneste detalje i et menneskes liv. Det er klart, at det ikke er alle, der bliver hellige krigere, men til syvende og sidst tror alle på det samme", siger Jesper Langballe.

Adolf Hitlers "Mein Kampf" på arabisk. Bogen er i øvrigt forbudt i Tyskland men fås i alle velassorterede kiosker i Mellemøsten - herunder Gaza og Vestbredden.

Nye tider og arbejdsopgaver for Politiet

- men skal dansk ordensmagt nødvendigvis forvandles til et korps støttepædagoger for utilpassede fremmede?

Af Bjarne Henriksen

Som en naturlig konsekvens af muslimerne massetilstrømning til Danmark vil vi selvfølgelig også komme til at mærke terrorisme inden for vore landegrænser, inden den egentlige erobring af landet - via muslimernes høje fødselsantal - vil være en realitet.

Den søde ventetid fordrives i Politiet med dels officielle tiltag af politimæssig karakter, dels uofficielle arbejdsopgaver, udført af etaten, som offentligheden ikke har haft adgang til før nu.

PET og de 600 imamer ...

Politiets efterretningstjeneste, PET, forstærkes i disse måneder med 60 agenter, hvis arbejdsopgave ligger inden for det fundamentalistiske islamiske miljø i Danmark, der jo som bekendt blomstrer som aldrig før.

De første arbejdsopgaver er allerede kommet fra hånden, heriblandt et stormøde med Danmarks 600 (!) imaner, som man forsøgte at komme i "konstruktiv dialog" med for at forhindre fremtidige terroristaktioner i Danmark

Men hvorfor dog kun indkalde muslimer til et sådant møde?

Hvorfor blev katolske, buddistiske og protestantiske gejstlige ikke indkaldt til mødet?

Svaret ligger selvfølgelig lige for - men ingen ønsker tilsyneladende at nævne, at

den verdensomspændende terrorisme kun har sit udspring fra én trosretning og politisk styreform: Islam.

Da USA efter 11. september 2001 påbegyndte sin planlægning af en kommende intervention i Afghanistan, blev politiet i Danmark også sat i sving.

Således påbegyndte man uofficielle besøg i vort lands muslimsk dominerede ghettoer.

Her blev der taget kontakt til hundredevis af vrede og aggressive unge muslimske mænd, der udgjorde risikozonen for "spontan politisk aktivitet", når USA gik ind i Afghanistan.

Budskabet var klart: Såfremt man ved konflikten begyndelse ville forsøge at skabe uroligheder i Danmark, ville dette blive mødt af et massivt politiopbud.

Teaterstykket gentog sig i 2003, da Vesten gik ind i Irak og fjernede Saddam Hussein.

Det er forståeligt, at politiet med alle midler tilstræber at skabe ro og orden samt forebygge eventuelle fremtidige konflikter.

Det er derimod under alt kritik, at den danske befolkning ikke informeres om sådanne tiltag:

For da ville det stå klart for enhver, at grunden til store udeblevne, indre konflikter med muslimerne absolut ikke skyldes muslimsk modvilje mod konflikt men udelukkende det forhold, at muslimerne endnu ikke er mange nok til

at se stort på sådanne løfter om repressalier fra officielt dansk hold.

Ali Baba og de 40 røvere ...

Af andre knap så dramatiske multietniske arbejdsopgaver, som politiet er blevet sat til, er en fodboldsturnering med de "vanskelige drenge" - hvilket angiveligt skulle have været "en stor succes".

Hvis succeskriteriet har været at holde de såkaldte vanskelige drenge væk fra kriminalitet i 2 x 45 minutter - ja så har succesen været i hus. Men vi andre dødelige, der vel at mærke betaler etatens lønninger, kunne sikkert finde mere fornuftige formål at bruge pengene til.

Endnu et spild af penge var der i Gellerup Parkens ungdomsklub i år 2003. Her skulle "Den populære ungdomsklubs medarbejdere på kursus i et par dage. For at de unge ikke skulle daske rundt på gaden, tilbød politiet at agere klubmedarbejdere til stor begejstring for de unge".

Førsteprisen m. h. t. "hul-i-hovedet"-tiltag vinder man dog hos nærpoltiet i Vollsmose, hvor betjentene kommer ud på skolerne og underviser i "Butikstræning". Og hvad er så det? Jo, ifølge politiet selv handler det om "at lære eleverne spilleregler ved indkøb". Og hvordan er det så gået?

"Det er gået godt. Men det er for tidligt endnu at sige noget", konstaterer politiinspektør John Jacobsen. Ja, mon ikke det er for tidligt at sige noget som helst, når følgende dialog til "butikstræning" kan udspille sig:

Politiet: "Når I nu stjæler noget fra en butik, hvem tager I det så fra. Hvem ejer varerne i butikken?"

Indvandrerbørnene: "Det gør politiet".

Politiet: "Nej, hvem så?"

Indvandrerbørnene: "Så fra staten".

Politiet: "Nej, heller ikke staten"

Indvandrerbørnene: "Så er det kommunen!"

Det er altså ikke et spørgsmål om, hvorvidt man må stjele eller ej. Omdrejningspunktet er tilsyneladende, hvem man må stjele fra.

... og "holdningsbearbejdning"

"Efteruddannelse" af allerede udnævnte betjente har det heller ikke skortet på. Specielt når den såkaldte uddannelse har haft et muslimsk tilsnit, har penge-kassen stået åbent

Ved Odense politi har man således i

"Hvornår får de mon igen tid til det politiarbejde, de - og jeg - er ansat til?"

april og maj 2004 sendt samtlige medarbejdere på kursus i "kulturforståelse og konfliktløsning", som skulle være et "lille skridt på vejen mod at få et multietnisk samfund til at fungere på godt og ondt".

På kurset blev medarbejderne udsat for foredragsholdere i form af en præst, en politimand med indvandrerbaggrund, en lærer fra Humlehaveskolen i Vollsmose, samt ikke mindst en såkaldt "religionsformidler".

Disse personer skulle efter hensigten "holdningsbearbejde" - for øvrigt et af de mest svinske ord, der findes - de politiansatte.

Specielt den såkaldte "religionsformidler", Lis Feis, havde forstået sin opgave til punkt og prikke, idet hun under kurset blandt andet kom med udtalelser som:

"Vi er alle muslimer - vi ved det bare ikke endnu!"

Opdragelse til betjentene skortede det heller ikke på:

"Når en dansk politimand skal afhøre

en muslim, er det en krænkelse, hvis politimanden sidder med det ene ben over det andet, så fodsålen peger mod personen overfor. Fodsåler er for en muslim forbundet med noget meget urent, og det vil derfor blive opfattet som en stor krænkelse".

Det er endnu engang værd at hæfte sig ved at sådanne stupide tiltag, der kun er møntet på de stadig voksende muslimske masser, der med stadig større og frækkere krav kræver deres "ret".

Har man for eksempel nogensinde hørt om kurser i "kulturforståelse og konfliktløsning", når det angår den asiatiske befolkningsgruppe i Danmark? Nej vel!

Denne forholdsvis store, velfungerende - men komplet uintegrerede - gruppe er der i modsætning til den muslimske så godt som ingen problemer med i det offentlige rum.

Hvis man holder sig for øje, at politiets arbejdsuge ikke er blevet forlænget, må man konkludere, at disse tosserier kun

kan tages fra den tid, politiet har til rådighed for at servicere landets lovlydige befolkning i form af efterforskning, færdselskontrol o. s. v.

Tesen om, at politiet skal forhindre lovovertrædelser og efterforske allerede opståede, er blevet lavet om til, at det nu næsten udelukkende gælder om at aktivere, behage og skrabe for 2. og 3. generations-oliesheikerne, der alene med deres had og vrede bliver mødt med uniforme-rede støttepædagoger i stedet for en ordensmagt.

Etniske panserbasser får meget lang snor

Den Danske Forening har igennem årene påvist - og ikke mindst advaret mod - at politiet målrettet har forsøgt at rekruttere indvandrere i sine rækker.

Vi forudså dels en sikkerhedsmæssig risiko, dels at mange af indvandrerne ville møde op med normer, livssyn og et moralkodeks, der lå milevidt fra det danske. Som så mange gange før talte vi for døve ører ...

Til og med 1997 blev yderst få indvandrere optaget på Politiskolen, der på daværende tidspunkt havde følgende ufravigelige optagelseskrav:

- Dansk Indfødsret.
- Alder mindst 21 år.
- Mandlige ansøgere skal have været på session. Er værnepligt ej aftjent, skal man være erklæret ubetinget tjenestedygtig.
- Godt helbred med normalt syn, herunder farvesyn og normal hørelse.
- God fysisk form.
- Gode skolekendskaber, specielt i skriftlig dansk.
- Kørekort til personbil.
- Ordrede økonomiske og sociale forhold.
- Ustraffet.
- Yderligere en tilføjelse om, at der foretrækkes ansøgere, der ikke er fyldt 29 år. Højde for mænd: Minimum 177 cm og for kvinder 165 cm.

Efter sommeren 1998 blev der imidlertid kun stillet følgende ufravigelige krav:

- Dansk indfødsret.

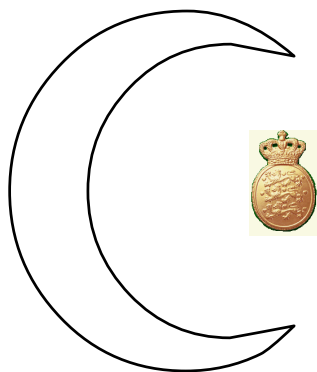
- Alder mindst 21 år.
- Godt helbred med normalt syn, herunder farvesyn og normal hørelse.
- Kørekort til personbil.

Om det skyldes mere "spiselige" optagelseskrav - ikke mere krav om, at man var ustraffet og havde orden i familie- og pengesager - eller om politiets indvandrer-hvervningskampagner havde båret frugt, skal her være usagt - men:

Faktum er imidlertid, at 1998 blev året, hvor der blev optaget 13 indvandrere på Politiskolen. Til sammenligning blev der fra 1994 til 1997 optaget 1 ...

I årene, der fulgte, har politiet hver eneste gang, et nyt hold politiskole-elever begyndte, pligtskyldig sendt en pressemeddelelse ud, således at offentligheden på så godt som hvert nystartet hold kunne se en håndfuld indvandrere.

Den Danske Forening har ikke tal på, hvor mange indvandrere der fra 1998 til 2004 er blevet optaget på Politiskolen,

men et kvalificeret bud er omkring 55 personer.

"Karriere"-forløbet for 5 af indvandrerbetjentene følger her:

Eksempel 1: Uhørt genansættelse

Politi-uddannelsen består af 4 moduler på hver ca. 8 måneder:

- Modul 1: Politiskole
- Modul 2: Praktik på en politistation
- Modul 3: Politiskole
- Modul 4: Uddannelse i beredskabsafdelingen

En kvindelig prøvebetjent af anden etnisk herkomst end dansk bestod i år 2000 ikke det første modul. Hun fik herefter på usædvanlig vis lov til at gå kurset om, hvor hun efter endnu 8 måneder igen ikke bestod. Hun blev derfor afskediget. Hun søgte kort tid efter om ansættelse igen, hvorefter Rigspolitichefen - genansatte hende!

Hendes muværende ancienitet kendes ikke, men vedkommende er højst sandsynligt ved at færdiggøre sit længerevarende studium ...

Eksempel 2: Kørekursus

En flerkulturel kvindelig prøvebetjent havde særligt store problemer med at bestå det 2 uger lange kørekursus under modul 1.

Kurset afsluttes med en køretest på tid i udrykningskørsel på et lukket køreteknisk

anlæg. Eleven har normalt 2-3 forsøg i slutningen af kurset til at bestå inden for et fastsat tidskrav. Såfremt eleven ikke består med disse forsøg, skal pågældende starte forfra og følge et andet holds 2-ugers kørekursus. Her vil kurset erfaringsmæssigt blive bestået, og dette gentagelseskursus betragtes som sidste forsøg inden afskedigelse.

Pågældende bestod ikke køretesten under første 2-ugers kursus. Hun måtte efterfølgende gennemføre et længevarende intensivt kursus afholdt af Rigspolitiets køreinstruktører på bl. a. Flyvestation Karup.

Køreinstruktører fra Rigspolitiets har udtalt, at de oppefra havde fået ordre til, at pågældende skulle igennem kurset og bestå dette. Deres udtalelser om betjenten virkede meget opgivende og modløse.

Kilder: Udtalelser fra anonym deltager i Rigspolitiets kørekursus.

Eksempel 3: Forskelsbehandling

Omkring marts 2003 var der opslået et antal stillinger ved ordenspolitiet i Århus.

Flere ansøgere, der forrettede modul 4-tjeneste blev aldrig indstillet til stillingerne med begrundelsen, at de skulle have overstået den sidste del af deres uddannelse og derefter kunne søge igen.

Begrundelsen virkede umiddelbart fornuftig, hvis ikke lige en to-sproget mandlig betjent fra en københavnsk Poli-

tistation i gang med modul 3-tjeneste - altså et endnu tidligere forløb i tjenesten - derimod blev indstillet til stillingen.

Kilder: Udtalelser fra flere anonyme betjente

Eksempel 4: Vold og vidnetrusler

En mandlig kulturberiger, ansat som prøvebetjent, teede sig i år 2001 så aparte, at ledelsen hos Københavns politi ikke kunne vende det blinde øje til, skønt multikulturelle prøvebetjente, jævnfør førnævnte eksempler, generelt får længere snor.

Prøvebetjenten havde i sin fritid spillet stærk mand på et diskotek, hvilket førte til, at han blev anmeldt for vold og herpå suspenderet fra tjeneste. Dette kuede dog ikke vor sydlandske ven, der efterfølgende fik endnu en sag på halsen for trusler mod vidner.

Han blev herefter anholdt, sigtet og varetægtsfængslet frem til dommen, der lød på 80 dages fængsel. Problem-betjenten blev herefter meddelt afsked uden varsel fra Justitsministeriet.

Kilde: www.politi.dk

Eksempel 5: Tyveri og bedrageri

En af dansk politis største indvandrerhåb, Sonja Songül Yücul, blev i 2000 med pomp, pragt og pressedækning ansat som kvindelig prøvebetjent.

Anderledes stille med dørene gik man i

2002, da selvsamme Yücul blev afsløret som tyv og bedrager: Etniske Yücul påbegyndte i 2002 modul 3 på Politiskolen. Ved siden af sit skoleophold havde hun et bijob i forretningen "Inspiration" i Lyngby. Under udførelsen af dette job stjal hun varer og kørte desuden ud til andre filialer af butikskæden med stjalne varer, kvitteringer, og gavekort udfyldt til sig selv.

Her fik hun dette ombyttet til kontanter.

Kriminalpolitiet i Glostrup havde mistanke om, at en del af kriminaliteten blev udført af den fortagsomme Yücul, mens hun var iført uniform.

Da både politiet og deres forhenværende duks kunne se, at man havde en dårlig sag, søgte Yücul sin afsked i november 2002. Hun blev efterfølgende ved Retten i Glostrup idømt 50 timers samfundstjeneste.

Kilde: BTs netavis 10/11-02: "Kvindelig politielever taget som tyv"

Politikernes og politiledelsens ønsker om, at du i fremtiden skal anholdes af en etnisk panserbasse, har altså stadig lange udsigter.

Dine børn og børnebørn slipper derimod ikke, idet dokumenterede demografiske tal påviser, at danskerne er i mindretal i Danmark mellem år 2034 og 2049, med mindre repatriering og afnaturalisering snarest bliver påbegyndt.

Bjarne Henriksen

Nøglen til islamisk jihads ideologi og strategi

Islamiske helligkrigere lever, tænker og handler med udgangspunkt i Muhammeds politiske og militære karrierehistorie om erobring - langt snarere end de hader det Vesten, den islamiske verden ikke selv kan måle sig med

Af Lawrence Auster

Når man prøver at forklare islamisters globale kampagne af masse mord, laver alle på begge de såkaldte politiske fløje de samme misforståelser og fejl - uanset deres uenighed.

Folk på antikrigsfløjen på den såkaldte venstre side tror, al-Qaeda angreb os, fordi vi er imperialister, måske racister, eller fordi vi gør for lidt for tredje verdens sult. I kontrast hertil tror mange på det såkaldte "for-krigs-højre", at islamister hader os for vores frihedsrettigheder, muligheder, og generelle succes med samfundene.

Med andre ord, den såkaldte venstrefløj tror, at islamisterne hader os for vore synder, og det såkaldte højre tror, at de hader os for vore fortrin. Begge sider falder for den samme narcissistiske vildfarelse, at islamisternes hellige krig mod

Vesten udelukkende drejer sig om vestens egne folk, om det moralske drama mellem vores godhed og ondskab, og ikke om noget, der har rod i selve Islam.

Historien set som vejledning

Et meget afvigende syn på den islamiske udfordring kommer fra Mary Habeck, en militærhistoriker ved Yale Universitetet. I en tale ved Heritage Foundation den 13. august sagde Habeck, at forskellige jihadgrupper bygger deres krig mod ikke-muslimer på Islams hellige skrifter, især Suraen, der er meget forskellig fra Koranen; den beretter om Profetens liv i kronologisk orden. Idet de bruger Muhammed som deres model, lever, tænker og handler jihad-krigerne inden for de tilvejebragte paradigmer med udgangspunkt i Muhammeds politiske og militære karriere. Ifølge Habeck er denne indre islamiske logik, og ikke nogen særlig

provokation, virkelig eller uvirkelig, af en magt udenfor, nøglen til forståelse af, hvorfor Jihad-krigerne gør som de gør.

Det første trin eller paradigme er i Muhammeds tidlige liv i Mekka et ikke-Islamisk samfund uden grundlag og fremgang for Islam, og hvor muslimer er magtesløse og undertrykte. Det andet paradigme (trin) er "hejiraen", flugten fra Mekka til Medina, et nyt sted, der er mere rent, og hvor et sandt islamisk samfund og stat kan grundlægges. Efter denne islamiske stat er dannet, springer vi over i det tredje paradigme. Det er jihad, organiseret vold mod ikke-muslimer, med det formål at opbygge velstand og magt for de islamiske samfund og bringe verden ind under en enkelt islamisk stat. Jihad-krigerne forestiller sig og rationaliserer deres egne handlinger inden for rammerne af netop disse paradigmer. Så når Osama bin Laden forlader Saudi Arabien og

Bogudsalg med lodtrækning

drager til Sudan, og når han senere forlader Sudan og drager til Afghanistan, anså han disse rejser som svarende til "hejiraen", hvor et korrupt land forlades, et land hvor han var magtesløs, til fordel for et mere rent islamisk sted, hvorfra jihad kunne føres.

Islams tre metoder

Svarende til de tre trin i væksten af det islamiske samfund, der kulminerer med jihad, er der tre indfaldsvinkler til at føre jihad, kollektivt kaldt Muhammeds metode; at forskellige islamiske grupper hver på deres trin tager skabelsen af det ultimative mål at etablere et verdensomspændende islamisk styre. Jihad-krigernes valg af metode afhænger af, hvem de ser som deres umiddelbare fjende i denne større strid; hver jihad-gruppe defineres efter de metoder, den har annammet.

Den første metode er at bekæmpe den nære fjende frem for den fjerne fjende. Den nære fjende er enhver i de islamiske lande, enten det er en besætter eller en der har frataget landet territorium, der plejer at være islamisk.

Den anden metode er at bekæmpe den større mængde ikke-troende - den største, som i dag er USA, før den mindre mængde ikke-troende.

Den tredje metode er at bekæmpe de frafaldne i første række, og så de andre ikke-troende. De frafaldne er falske muslimer - folk, der kalder sig muslimer men ikke er det, en gruppe der inkluderer sekulariserede (verdsliggjorte) muslimer som Saddam Hussein, som shiitterne, der betragtes som kætterske (eller for shiitten er det sunnien, der opfattes som kættersk).

Det er disse forestillinger, dybt indspundet i den hellige krigs skrifter om Muhammads liv, og ikke bestemt af, hvad der sker i det, vi opfatter som den reale verden; det er ikke det, der bestemmer deres strategiske retning, og hvem de vælger at dræbe. F.eks valgte terroristerne, der dræbte 190 mennesker i Madrid den 11. marts 2004 ikke deres mål, Spanien, fordi det var involveret i den USA-ledede irakiske genopbygning; gruppen havde planlagt Madrid-angrebet igennem to år, fra før den amerikanske invasion af Irak. De angreb Spanien, fordi det var nærmeste fjende, "et fordums islamisk landområde", som de håber på at vinde tilbage for islam.

Tilsvarende når vi ser på det altafgørende spørgsmål, om wahhabisten Osama Bin Laden ville have været villig til at samarbejde med den sekulariserede (verdsliggjorte) frafaldne Saddam Hussein ved angrebet på USA. Habeck siger, det kun er muligt, fordi bin Laden tror, at hans primære fjende er den store ikke-

Alle numre af **DANSKEREN** - fra starten til udgangen af 2000 - i 3 flotte bind:

10-50	Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register	200 kr.
10-51	Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register	200 kr.
10-52	Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register	200 kr.

Peter Neerup Buhl:

30-01	"Grundtvig og nutidens kamp for Danmark" (87 sider)	65 kr.
30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.

Peter Neerup Buhl og Mogens Glistrup:

30-05	"Retssagen mod Islamlobbyen" (om Mogens Glistrups lange modstandskamp - 233 sider)	150 kr.
-------	--	---------

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDF's forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om lefserdigt tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionskampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

Povl E. Nørager:

60-01	"Stemmer fra fortiden" (et opgør med både gammel og ny nazisme - 193 sider)	50 kr.
60-02	"Kan det ske igen" (om fortalere for nazistisk tankegods i Danmark - 104 sider)	35 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.

BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. - portofrit tilsendt

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnumre (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på billedet !

Læs, om du har vundet i næste nummer af *Danskeren* !

troende, USA, og derfor kunne han i det korte sigt samarbejde med en frafalden som Hussein. Så efter at USA var blevet bekæmpet med Husseins hjælp, ville bin Laden stramme grebet og vinde prestigen fra sejren og derefter rette den hellige krig tilbage mod Hussein og andre frafaldne muslimer.

Særegen beduinsk rationalitet

Nøglen til forståelse ligger i, at medens specifikke handlinger udført af vesten måtte kunne provokere jihad-krigerne til større angreb, bestemmes deres fundamentale strategiske og militære beslutninger ikke af noget, der følger af det, USA eller Europa foretager sig, eller af andre store fjender af islam så som hinduerne, men det bestemmes i langt større udstrækning af, hvilken af Muhammeds metoder, hver jihad-klike følger, og hver af disse strategier har dens egen indre rationalitet - og det ikke en rationalitet, der har mening i ikke-islamiske tankebaner uden videre.

Det gælder wahhabismen selv, siger Habeck. Wahhabismen begyndte i det 18. århundrede, da der ikke var vestlige kolonimagter i den islamiske verden. Den anspreddes ikke af nogen vestlig indtræ-

gen i den muslimske verden. Tilsvarende blev den nu fremherskende islamiske idé om, at USA er centeret for alt ondt i verden, hvorved USA gøres til den "Store ikke-troende", undfanget af en muslimsk akademiker mellem 1948 og 1951, hvor han boede i USA. Det var mange tiår før USA var engageret i Israel i større stil. Og mange tiår før dens kultur begyndte en nedadgående spiral. Dog, fra dette

Den beduinske erobringskriger Muhammed, som en anonym tegner her har skildret i et af hans mere fredsommelige øjeblikke. Det vides ikke, om barnet på armen er den profetkârne herres tilkommende, unge hustru, Aisha. Muhammed udskød efter nogen overtalelse ægteskabets fuldbyrdelse, indtil hun var 9 år ...

synspunkt af den besøgende muslim, var USA allerede fuldstændig dekadent, på dette tidspunkt klart modent for ødelæggelse.

Mest slående i Muhammeds metode er dens fuldkomne fravær fra enhver højere forestilling om moral. I modsætning til den traditionelle vestlige religion og filosofi, hvor Gud eller det gode er målestokken for alle menneskelige handlinger, måles i islamismen (der, når alt kommer til alt, simpelthen er en ren form af Islam) menneskelige handlinger ud fra omskiftelig magttaktik og militære strategier hos en ørkenfeltherre og krigsleder.

Lawrence Auster er forfatter til "Udslettelsen af Amerika: Den grænseløse nations politik". Han kaster sit traditionelle konservative synspunkt ind fra det, der kaldes højre.

Den engelske tekst (kilden) er offentliggjort 16/8 2004 i internetmagasinet FrontPageMagazine og kan læses på: <http://www.frontpagemag.com/Articles/ReadArticle.asp?ID=14660>

Oversat til dansk af Information om Danmark: <http://www.lilliput-information.com/jihideo.html>

Den herskende rådvildhed – og alternativet

Hvorfor skal danskerne spille megen tid og mange kræfter på en integrationspolitik, der antagelig aldrig lykkes?

Af Mogens Glistrup

Et blik ud over de toneangivende holdninger fra gadeaktivister til regeringen afslører, at elendigheden hersker:

ATTAC vil på grænseoverskridende globalmaner gå til kamp mod krige, neoliberalismen, racisterne, den ekstreme højrefløj, turbokapitalismen og griskheden, som trives i finansmarkedernes diktatur.

Med andre ord: ATTAC bygger på socialistkyndigheden, der ikke fatter, at lighed må forkastes til fordel for personlig frihed. Herved vil alle - også denne verdens fattige - få langt bedre muligheder. Økonomisk som mentalt. Derfor er de 100 milliarder dollars om året i Tobinskat en yderligere pind til de svageste menneskers ligkister.

Indvandrerpolitik - sikkerhedspolitik

ATTACerne er overvintrede 1968ere. Det vil være dejligt - om ikke sandsynligt - hvis vi står over for venstrefløjens sidste krampetrækninger. Partipolitisk var SFerne de dominerende i det danske ATTAC. Fra den sædvanlige gammelgardede mødte mange Islamlobbyister op. F.

eks. fysikeren Niels I. Meyer. (Han udsendte i 2001 bogen "Udviklingens ulidelige skævhed").

ATTAC Sverige er oprettet i 2001. Det havde i løbet af en god månedstid 3.000 medlemmer. De dannede straks seks grupper (demokrati, kultur, fagene, miljø, nord/syd-problematikken og feministerne). Yderligere findes en lokalgruppe, der behandler problemet "Jesus og markedet".

Herfra er spinget til de etablerede opinionsdannere lille:

Finn Slumstrup prædikede 29. juli 2003 i P1 med fast stemme sit yderligtgående Islamlobbyevangelium: "Der er ingen vej tilbage fra, at de fremmede bliver ved med at strømme ind i Danmark. Det skal vi være stolte over. Hvis bare danske skatteydere storladent øger ulandshjælpen, lever vi op til vort nationale ansvar". Han påpegede, at vi under alle omstændigheder vil forblive et multikulturelt samfund. Splittet mellem jydernes danskhed og Tøger Seidenfadens kulturradikalisme på Københavnerådhuspladsen. I samme åndedræt udtrykte han stærk utilfredshed med, at slappe folketingere bestandig udskyder den nødvendige folkelige debat om fremmedspørgsmålet.

En anden berygtet skikkelse fra samme medie er Egon Clausen. En for Clausen typisk Storeslem hørtes i P1 den 10. september 2003 klokken 9:10 - 10:54:

Til samtalepartner havde han håndplukket jyden Jytte Clausen. Clausen havde her et taknemmeligt offer for sin tendentiøse udsørgestil. Glad og fro lod hun sig lokke til at bilde lytterne ind, at vi skam ikke har noget at frygte fra muslimerne. Som altid, når det er islamlobbyister, det drejer sig om, fortiedes, at Danmarks problem er det sikkerhedspolitiske at redde danskerne. Så de kan leve i deres fædreland på trods af den accelererende muhamedanerinvasion. Taquijadoktrinen skjuler man som sædvanlig. Den nødvendiggør jo, at man skærer alle muslimer over én kam. Sandheden herom har jeg påvist gang på gang.

Jytte Clausen var VSer, da hun flyttede til USA, hvor hun nu har statsborgerret. Det skete vistnok ved, at hun giftede sig med den USA'ske Allan Wolf, som Egon Clausen kaldte sit mest fremragende idol.

Som USA'er afslørede naive Jytte Clausen sig som en ren Svend Auken-type. Hun forbandede præsident Bush og hans republikanere og var i det hele taget 140

procent sikker på, at demokraterne vil vinde præsidentvalget 2004.

Hovedskyldig i Danmarks Radios upåidelighed og Islamlobbyistiske ensidighed har siden 1998 været den i 1953 fødte og med socialdemokratpolitikeren Peter Valenius gifte Lisbeth Knudsen. I de seneste fem år har hun været enevoldschef for konglomeratet DR Nyheder.

Hun startede i 1971 på det første hold på den 1968er-gennemsyrede Danmarks Journalisthøjskole. 1974-1981 var hun folketingsmedarbejder på Berlingske. Jeg fik i de år et indgående kendskab til hende. At hun ikke har forbedret sig, fik jeg bekræftet under valgkampen 2001. 1990-1998 var hun beskæftiget i den i 2001 fallerede socialdemokratiske pressekonzern, som fik sit liv forlænget en del p. g. a. kæmpestore fagforeningstilskud.

Regeringens rådvildhed

Meget tæt på socialdemokraterne sagde Anders Fogh Rasmussen den 5. juni 2003, at Danmark skal have mod til at eksportere vore demokratiske værdier til Mellemøsten. Han vil belønne arabiske lande, hvis de fremmer vestlige ideer.

Hans udenrigsminister (Per Stig Møller) vil bruge 100 millioner danske skatteyderkroner som første rate i en storstilet demokratifond for præmiering af mellemøstlige fremskridt i retning af demokrati. Ud over disse arabiske luftkasteller etableres partnerskabsaftaler mellem Danmark, EU, USA og de arabiske lande med det formål hos de sidste at fremme menneskerettigheder, demokrati og åbenhed. Per Stig Møller er nærmest benøvet over den positive modtagelse, hans idé fik fra dem, der skal have pengene, under hans rundrejse til Algeriet, Marokko, Saudi-Arabien og Syrien.

Uden at myndighederne har kunnet klare opgaven på hidtidigt lovgrundlag, opholder der sig stadig i Danmark masser af fremmede, som det store flertal må finde særdeles uvelkomne. Haarder har siden han blev minister i november 2001 iværksat den ene ordning efter den anden. På grund af hans naive blødsødenhed er alt blevet fiaskoer. 11. august 2003 kom han med et nyt skrivebords/papirkurvsforslag: Han vil have, at den, der inviterer fremmede her til landet, skal stille en sikkerhed på 50.000 kroner. Herved skulle opnås, at danske myndigheder ikke lider tab ved, at det udstedte turistvisums tidsgrænser overskrides af vedkommende udlænding, uden at han/hun har forladt landet. Fornuftigvis begrænser Haarder systemet til at angå risikolande. Blandt disse findes først og fremmest de muslimske.

SF-pakistaneren, MFer Kamal Quereshi

hævder, at det kun er dem med velhaverforbindelser, der kan skaffe de 50.000 kroner. Han fatter ikke, at det drejer sig om et sikkerhedspolitisk overlevelses-spørgsmål om danskernes muligheder for at kunne blive i eget land. Han tror - muligt med rette - at der kan findes socialiststemmer fra masser af ukyndige vælgere ved at gøre alt til klassekampsocialpolitik.

Socialdemokratordføreren Anne-Marie Meldgaard er mere realistisk: De fremmede, som forsøger at rejse så langt, at også den danske grænse overskrides ulovligt, har så mange - sorte eller hvide - penge, at 50.000 kroner oftest ikke er noget uoverkommeligt krav for dem.

12. august 2003 fremhævede en Berlingskeleder, at den virkelige problemstilling er, at den danske befolkning ikke mere vil lade sig spise af med fortsættelse af mange års forfejlet dansk indvandrerpolitik. Den finder, at nu kan det være nok. Avisen taler om dybtgående spændinger i samfundet. Lad os håbe, at de ikke bliver døgnfluer, men kan holde til den sidste muslim har forladt vort land for bestandigt.

Men som avisen også pipper: Medierne sørger for, at det hele kommer til at ende i generel øllebrødsbarmhjertighed. Fordi aviserne kun kaster sig over at give fordrejede skildringer vedrørende enkelt-skæbner, der findes umoralske. Uden at noget nævneværdigt antal danskere forledes til at hæfte sig ved placeringen i den samlede fædrelandseksistenskamp.

Socialministeren vil give mere i statstilskud til de kommuner, der har besværet med unge kriminelle. Så kan de tvangs-

fjerne flere drenge og anbringe dem på lukkede institutioner.

Socialrådsformanden i Århus, socialdemokraten Flemming Knudsen, foreslår i Jyllands-Posten 13. august 2003 ophør med at sende de unge på institutioner. I stedet vil han have, at socialvæsnet besøger de unges familier og fortæller dem, at de skal opdrage deres børn og unge bedre. Han indrømmer dog, at det bliver sværere og sværere at overbevise danskerne om, at indvandringen vitterlig er en kulturel berigelse. Summa summarum: Århusledelsen er lige så naiv og rådvild som ministeren.

Mit svar på alt dette er: Hvorfor i alverden skal danskerne spille så megen tid og så mange kræfter på noget, der antagelig alligevel ikke lykkes. Danmark er vort land, og vi skal nyde det eneste liv, vi har. Vi har aldrig bedt muhamedanerne om at invadere os. De seneste 30 års fiaskoer bliver værre og værre. Derfor er midlet at smide rub og stub af islamitterne ud af Dannevang.

En danskergavnlig løsningsmodel

Efter Pearl Harbour-ydmygelsen 7. december 1941 internerede USA amerikanske borgere med japansk oprindelse i lejre, fordi de udgjorde en sikkerhedsrisiko. Vi er mange danske, som ønsker at gøre dette til præcedens over for herboende muslimer. Det har i umindelige tider været udbredt over hele verden. Vi kender det fra systemerne med trælle og slaver. Under Boerkrigen oprettede englænderne i Sydafrika institutioner, som de døbte med det nye ord "koncentrationslejr". Det ord tilegnede Hitler sig, mens Stalin

"Jeg taler alene om lejre, hvor man koncentrerer muslimer, som overtræder dansk lov ved at forblive illegalt her i landet", skriver Mogens Glistrup om sit lovforslag. Når de herboende muhamedanere under ét alligevel ikke godtager de normer, flertallet beken-der sig til i Danmark - så må de efter hans bedste vurdering udvises ved lov, eftersom Danmark, som danskerne vil have det, åbenbart slet ikke passer til deres ønsker og daglige praksis. Derfor må de i alles interesse ud - og, eksempelvis, hjem ...

havde Øhav Gulag. Da Kjærbøl tog fat i maj 1945, fik Danmark lejre for de 400.000 herværende tyske flygtninge. Tilsvarende er oplevet i f. eks. England, Frankrig og Israel, efterhånden som muhamedanerproblemet er blevet påtrængende.

Hitlers "koncentrationslejre" fik et andet navn, da Nazityskland i 1942 fik brug for langt barskere indkvarteringssteder - "udryddelseslejre". I de næste tre år dræbtes mere end fem millioner mennesker i disse lejre. At ukyndige journalister o. l. ikke er opmærksomme på sontringen, skal selvfølgelig ikke føre mit Muhamedanerfrit Danmark-lovforslag ind i den 1942-model, hvormed det intet har til fælles. Jeg taler alene om lejre, hvor man koncentrerer muslimer, som overtræder dansk lov ved at forblive illegalt her i landet. Haarders gentagne kiksere med at få udsendt disse lovbrudere beviser, at der er brug for mere rationelle tiltag end de hidtil anvendte. Altså for "koncentrationslejre", øde øer og hvad man ellers kan benytte til den gode sags effektivisering.

19. august 2003 berettede Politiken, at fem fanger i Sandholmfængslet havde boret et hul i deres cellers betongulve. Derfra gravede de så en ti meter land underjordisk tunnel. Igennem den forsvandt de, men en af dem blev hurtigt anholdt. De fire andre er vistnok stadig på fri fod (de er mellem 21 og 32 år og skulle være udvist til Algeriet, Moldova og Ukraine). I forbindelse med al den ballade, som muhamedanerfanger forvolder i landets øvrige fængsler og arresthuse, har vi her endnu en fordel ved lovforslaget om et muhamedanerfrit Danmark. De lejre, som skal etableres, vil jo alene have muslimer, og de vil få så stor en størrelse, at effektive hegnsforanstaltninger og bevæbnet døgnvagt kan etableres rentabelt. Så længe de pågældende ikke er afsat udenlands, skal ikke en eneste af dem kunne komme levende fra flugtforsøg.

8. juni 2003 drejede Pittelkows kommentar i Jyllands-Posten sig om Vestcivilisationens adfærd over for de arabiske lande. Den kræver, at vi aktivt fremmer den nationsopbygning, som praktiseres i Afghanistan, Kosovo, Bosnien, Østtimor og Irak. Pittelkow karakteriserer det som "nyimperialisme i positiv forstand".

Pew Research Center har herom foretaget en meningsmåling i araberlandene. Et af spørgsmålene var, hvilke ledere man havde tillid til, når det drejer sig om "at gøre det rigtige i verdenspolitikken". En af de tre højest placerede var Osama bin Laden.

Den i Brønshøj bosatte muhamedaner

med marokkansk baggrund Said Mansour sagde til Jyllands-Posten 19. juli 2003: "Næsten alle muslimer støtter bin Laden. De, der ikke gør, kender enten ikke koranen eller er bange eller er ikke muslimer".

Fremmedudgifter som ulandhjælp

Den arabiske verden er ifølge Pittelkow blevet hængende i "vold, økonomisk underudvikling og brutal undertrykkelse af befolkningerne". For ham er "markant vestlig indblanding påkrævet". Selvsagt er det risikabelt. Men for kommentatoren er det endnu mere risikabelt at lade være.

11. juni 2003 oplyste radioavisen, at i USA anses FN som en fremmed magt, der helst bør forsvinde hurtigst muligt uden at efterlade sig spor. For Danmarks vedkommende har jeg en tilsvarende opfattelse. Det har jeg haft efter ca. 1965, hvor konsekvenserne af kraftigt medlemsvokseværk var helt klare. Herefter

Udenrigsminister Per Stig Møller vil bruge 100 millioner danske skatteyderkroner til præmiering af mellemstlige fremskridt i retning af demokrati ...

bør den danske stat holde sig helt ude af FNs eskapader, som tapper os for ressourcer til andet end det, der gavner danskerne.

I Jyllands-Posten 13. maj 2003 gjorde Kurt Thorning opmærksom på, at indlandske omkostninger til flygtninge og indvandrere burde bogføres under ulandshjælp. Ved at modtage og underholde disse hundrede tusinder af fremmede har Danmark nemlig overtaget forsørgerbyrden fra de lande, menneskene kommer fra. Omkostninger, de pågældende lande ellers selv skulle have båret. Diverse fredsbevarende aktioner, udsendte politistyrker m.v. burde også bogføres under ulandshjælp, der derved bliver tre gange så stor, som politikerne påstår.

Den synlige ulandshjælp betegnes af kendere, der ikke længere har det som

levebrød, som "i bedste fald ikke skadelig". Det må overvejes at "indskrænke den til nogle varme tæpper, mad, medicin og telte i tilfælde af naturkatastrofer". Altså det, som blev foreslået for mere end 30 år siden af de berømte svenske humanister, nobelpristageren Gunnar Myrdal (1898-1987) og hans kone Alva (1902-1986).

I begyndelsen af 1970'erne udarbejdede jeg det udførlige program for mit folketingsvirke. Blandt andet om, hvordan indkomstskattens afskaffelse skal finansieres gennem offentlige besparelser. En af disse er, at den danske stat med øjeblikkelig virkning afbryder samarbejdet med den del af verden, som ligger uden for vort territorium (fra Skagen til Gedser, fra Blåvandshuk til Øster skær). Vi bevarer dog ambassaden i Bryssel og nogle få praktiske traktater (som f. eks. postkonventionen), ligesom vi har et udrykningskorps, der kan udsendes. Især når danskere kommer i alvorlig uforskyldt knibe i udlandet.

Jeg har i skrift som i tale gennem hele mit voksenliv fremført uddybninger om demokratiproblemer. Mange af mine synspunkter hænger sammen med min kritik af menneskeretsafguderiet.

Mine egne hovedkonklusioner er:

- 1) Enhver af Jordens ca. 220 stater må helt frit hver ud fra egne forudsætninger afgøre, om de totalt vil forkaste demokrati, eller om de vil opretholde det helt eller delvist. Vestens indblandingsimperialisme (vi vide bedst) fordømmer jeg altså helt og holdent.
- 2) Hvad der er demokratisk mere eller mindre, og hvordan det teknisk skal udformes, er langt fra noget entydigt. Ingen skal derfor spille skolemester over for andre, der har valgt en (demokrati)form, som afviger fra andres.
- 3) I vor del af verden kan vi alene hente væsentlige inspirationer fra Norge, Island, Finland, England og Holland.
- 4) Som den nudanske befolkning er sammensat, skal vi beholde demokratiet, selv om det trænger til en lang række forbedringer i detaljerne.
- 5) Vi skal ikke ligge på maven for, at vort lands herskere fremhæver deres demokrati som særlig godt. Det er blot udtryk for, at sådan smisser de ulve for os stakkels lam. En af de klare kendsgerninger er, at magthaverne søger at bilde os ind, at vi ved EU-afstemninger skal være glade for de demokratiske islæt i Europaunionen. Det, de tænker på, er i alt overvejende grad deres egen privatøkonomi og prestige. ■

Bøger og tidsskrifter

"Den tredje vej" - mod undergangen

Adam Holm, Michael Jarlner
og Per Michael Jespersen (red.):

Islam i Danmark.

Tanker om en tredje vej.

(Gyldendal, 2002. 264 sider. 195 kr.)

Når nogen taler om en "tredje vej", bør man altid være på vagt. Der er nemlig givetvis tale om endnu et eksperiment af rød farve. Således også her. De tre Politikeren-redaktører har samlet bidrag fra en flok velkendte integrations-naivister, til dels fra den yderste venstrefløj.

"Eksperten" Hans Kornø Rasmussen er et sigende eksempel på argumentationen for den "tredje vej". For ham er det en naturlov, ingen kan ændre på, at Danmark udvikler sig i en "stadig mere multikulturel og farverig retning ... Uanset hvilke fantasifulde indgreb regeringen måtte finde på". Derfor ser han med glæde, at en "strammer"-regering er kommet til, for når fremmedantallet fortsat stiger under den, må alle kunne indse, hvor håbløst det er at kæmpe imod den uundgåelige udvikling. Og så kan debatten endelig komme til at dreje sig om noget andet end "ja" eller "nej" til de fremmede.

Tænk, hvis en lignende defaultisme eller fejhed til at konfrontere en udvikling herskede på andre områder! At stadig flere mord og voldtægter bare var en "naturlov". At stigende forurening, tyndere ozonlag eller mange trafikdræbte var en "uundgåelig udvikling". Hvorfor er det kun lige et stigende antal muhamedanere i Danmark, der er uundgåeligt? Forveksler de antinationale mon ikke deres ønsketænkning med uundgåelighed?

Kornø Rasmussen slutter med at citere et EU-dokument fra 2000: "Det må gøres klart for befolkningerne, at Europa er et indvandrerkontinent og vil blive et område med blandede racer". Han kommenterer, at dette er budskabet, der i de kommende år skal kommunikeres ud til den danske befolkning. "Alt andet vil være den fuldendte illusion". Man kniber sig i armen og spørger sig selv, hvorved den "tredje vej" mon adskiller sig fra den mest sindssyge masseindvandrigs-mani?

Fortalerne for den "tredje vej" har som hovedpunkt, at der skal skelnes mellem "moderate" og "fundamentalistiske" mu-

hamedanere, men som Naser Khader skriver i sit indlæg, savnes der demokratiske, tolerante og kompromissøgende muhamedanske talsmænd i Danmark. Netop. Naivisterne bag den "tredje vej" ser ikke nogen fare i at invitere en masse "moderate" hertil, når de "fundamentalistiske" sorteres fra, men når de inviterede "moderate" pludselig skifter kulør, som det så ofte er sket, hvad så? Khader fæster f. eks. lid til "Euro-islam" og dennes talsmand Tariq Ramadan, men som dokumenteret af Helle Merete Brix & Co. er jo også han et ganske tvivlsomt kort.

Sociologen Henrik Dahl har i sit indlæg ikke noget imod stor indvandring, når man blot får de indvandrede til at "forpligte" sig til at holde politik og religion adskilt. Men igen: Hvilken garanti har han for, at den forpligtelse overholdes, når muhamedanerne er "blevet danskere" og udgør et magtfuldt befolkningselement?

Ifølge Dahl har danskerne "behandlet indvandrerne på en måde, der ligger hinsides al anstændighed". Ingen steder i verden har de vel bare fået så meget som her, men fortalerne for den "tredje vej" står åbenbart for den velkendte ekstremisme, der ikke helmer, før vi har givet dem vor sidste skjorte.

Det absolutte fravær af sund fornuft og dømmekraft ses i Preben Wilhjelts indlæg - et skoleeksempel på, hvor dum en meget intelligent person kan være. For ham går skellet mellem "reaktionære" og "progressive" uanset etnisk baggrund. Så for ham er Søren Krarup "principielt helt på linie med de mest fundamentalistiske muslimer". Ja ikke, en tidehvervspræst ved roret af et selvmordsfly ... Gak-gak.

Bogen rummer også interviews med europæiske repræsentanter for den "tredje vej". Her nævnes bl.a., at om få år vil halvdelen af indbyggerne i de fire største byer i Holland være fremmede. Hvorfor skal europæerne, ene af alle i verdenshistorien, frivilligt finde sig i en sådan omkalfatring? Det er da den mest forrykte ekstremisme, ikke en "tredje vej". Fri os fra deres hykleriske efterlysning af "nuancer". Sådanne er åbenbart udelukkende til vor ulempe. Det er i vor interesse at generalisere. Om én ud af 1.000 muhamedanere skulle være os til gavn, så afhænger vor eksistens og kampkraft af, at vi betragter dem som én blok, vi ikke vil have inden for vor dør.

Peter Neerup Buhl

Naivisterne bag den "tredje vej" ser ikke nogen fare i at invitere en masse "moderate" hertil, når de "fundamentalistiske" sorteres fra, men når de inviterede "moderate" pludselig skifter kulør, som det så ofte er sket, hvad så? Maleriet skildrer den islamiske erobring af Egypten i midten af 600-tallet. Her ses vist kun én vej: Vejen frem ...

Krigen mod islamisk terror er endeløs

Dilip Hiro:
War without End.
The rise of Islamist terrorism and global response.
(Routledge, 2002. 513 sider.
\$ 36,95).

Hvorfor er det mon relevant at beskrive islams historie helt fra profeten Muhamed til i dag for at forklare den moderne terrorisme?

Skildringer af Stalin- og nazitidens terror begynder jo ikke med Jesu tid og hele kristendommens historie. Det skyldes selvfølgelig, at terroren er en logisk konsekvens af hele den islamiske civilisation, mens den er et brud på kristenhedens civilisation.

Mellemøst- og islameksperten Dilip Hiro, der har et stort forfatterskab af oplysende bøger bag sig, beskriver i sit seneste værk netop hele islams historie med hovedvægt på den nyere tids ekstremistiske bevægelser, kulminerende i World Trade Center-angrebet.

Hans gennemgang af udviklingen (hvis man da kan kalde den det) i især Egypten, Afghanistan og Saudi-Arabien viser, hvordan holdningen i forhold til os i Vesten ikke er til at skelne fra Osama bin Ladens. Og vel at mærke det store flertals holdning.

Igen og igen i sin gennemgang af historien bemærker Hiro (f. eks. s. 34, 42, 56, 80, 404 og 417), at det er de store masser, der er fjendtlige over for magthavernes moderniseringsforsøg. Ekstremismen i

islam drives frem af et folkeligt pres, ikke oppefra eller af nogle få galninge, således som det jo så tit påstås i vore medier.

F. eks. skriver Hiro, at det store flertal i Saudi-Arabien er enige med bin Laden (terrormentaliteten skyldes altså ikke "fattigdom"), og at en Gallup-undersøgelse i ni muhamedanske lande i 2002 viste, at 74 % af indbyggerne afviser, at arabere stod bag World Trade Center-angrebet.

Hiros gennemgang af muhamedanernes lov og mentalitet er også oplysende og viser deres uindpasselighed hos os. F. eks. om udformningen af shariaen, der *"totalt styrer en muslims liv. Religiøse lovkyndige, kaldet faqih, studerede alle menneskelige handlinger og kategoriserede dem som obligatoriske, anbefalede, tilladte, uspecificerede, uønskede eller forbudte. Ud fra dette graderede og foreskrev de, præcis hvordan de obligatoriske, anbefalede og tilladte handlinger skulle udføres. De begyndte med at tillægge visse obligatoriske handlinger dybe betydninger ... Religiøse lovkyndige udførte minutiøse undersøgelser af alle kropsfunktioner - at spise, drikke, trække vejret, vaske sig, urinere, lave afføring, prutte, have sex, kaste op, bløde, barbere sig - og lavede regler for, hvordan disse skulle udføres, idet hovedvægten blev lagt på at holde kroppen 'ren'. Sammen med dette kom et regelværk for social adfærd, der også var altomfattende"*.

Hiro tilføjer, at efterlevelsen af disse love af alle, der tilsluttede sig islam, førte til et fælles adfærdsmønster hos alle muhamedanere, *"uanset om de levede i den*

mauritanske ørken eller det indonesiske ørige". Kort sagt er de alle i forhold til os i alt væsentligt ens.

Hiro er noget skeptisk over for præsident Bushs politik, f. eks. hans udsagn i Det Hvide Hus 18/10 2001: "Så længe nogen terroriserer etablerede regeringer, er der nødvendigvis krig". Dette, kommenterer Hiro, betyder krig uden ende - heraf titlen på hans bog.

Men, må man svare, hvad er alternativet? At man ikke bekriger dem, der terroriserer os? Så længe, der er menneskeliv på Jordan, vil der vel være stridende grupper, der kommer næppe en "endelig sejr" - forhåbentlig ikke, for en sådan kan kun håndhæves af et Orwellsk "1984"-regime. Så forargelsen over en "krig uden ende" er malplaceret.

Især over for krigen mod islams verdenserobningsforsøg. Som Hiro skriver, iværksættes jihad - islams hellige angrebskrig - "kun" efter at de vantro har afvist "tilbudet" om at omvendes til islam eller at blive *dhimmi*, muhamedanernes tjenestefolk. Hvis ikke Vesten fører forsvarskrig mod et sådant fænomen, så længe det overhovedet kan true os, er alternativet altså underkastelse.

Så Bush & Co. har nok gjort klogt i at statuere et eksempel i Irak, og vi bør ikke tøve med at gå videre, hver gang muhamedanerne vover at provokere os.

Gennem historien har de igen og igen forsøgt sig for at teste, om vi er blevet svage og modne til at plukke. Gid vi fortsat må vide at værge os.

Peter Neerup Buhl

Kæmp for alt, hvad du har kært ...

Altså, hvis vi ikke vil kæmpe for retten, når vi let kan vinde uden blodsudgydelser; hvis vi ikke vil kæmpe, når vor sejr er sikker og ikke så dyrekøbt - så kan vi nå til det øjeblik, hvor vi er nødt til at kæmpe med alle odds imod os og kun have en yderst spinkel chance for at overleve. Men der kan gives et endnu værre tilfælde. At vi er nødt til at kæmpe, når der ingen chance er for at sejre, fordi det er bedre at gå til grunde end at leve som slaver.

Winston Churchill

Venstrefløjsterror

Peter Siebelt:
Econostra. Het netwerk achter Volkert Van der Graaf.
(Uitgeverij Aspekt, 2003. 238 sider.
22 euro).

I maj 2002 blev Pim Fortuyn myrdet, angiveligt af en ensom øko-galning, Volkert Van der Graaf. Imidlertid afslører denne bog, at der bag Van der Graaf var et netværk af miljøaktivister, "antiracist-er" o. lign., med forbindelser langt op i det hollandske establishment: Blandt rødgrønne politikere og det socialistiske PVDA, advokater og dommere.

Siebelt kalder dette netværk Econostras, som samlebegreb for disse "miljøterror-

ister" eller rettere en mafia, der så alle deres enorme offentlige tilskudssummer og ekspertstillinger truet ved en magt-overtagelse af Fortuyn.

Som i andre lande havde politikerne oprettet permanente sugerør fra de offentlige kasser til alle "idealist"-organisationerne helt ud til de ekstreme aktivister. Der stod milliarder af euro på spil, men heldigvis for dem havde de en nyttig idiot, Van der Graaf fra organisationen

"Milieu Offensief", til at trykke på aftrækkeren.

Ligesom i Belgien, hvor der viste sig at være langt mere bag Dutroux-sagen end en ensom pædofil morder, anes med Siebelts bog nu konturerne af noget langt større i Holland m. h. t. Fortuyn-mordet.

Men meget står tilbage at opklare, for myndighederne har selvsagt ikke vist det store initiativ i efterforskningen, som derfor har måttet udføres af freelance-

journalisten Siebelt. I sig selv en skandale. Men pointen står klar: "Kuglen kom fra venstre".

Hvad alle medier så hedt fiskede efter ved mordet på Anna Lindh, nemlig at "højreekstremismens" farlighed nu endelig kunne dokumenteres, får de her serveret, blot er brodden rettet mod venstre-fløjen. Og så er der selvfølgelig kun tavshed ...

Peter Neerup Buhl

Umberto Bossi - en italiensk Glistrup

Thomas W. Gold:
The Lega Nord and Contemporary Politics in Italy.
(Palgrave Macmillan, 2003. 172 sider. \$ 55).

Efter at lederen af det italienske parti Lega Nord, Umberto Bossi, for nylig foreslog, at immigrantbåde på vej over Middelhavet skulle bekæmpes med kanonild, placerede han sig på den rigtige side i den europæiske debat mellem den desværre stadig væk lille minoritet, der har indset, hvad der egentlig konkret kræves for at standse masseindvandringen, og den store skare af "strammere", for hvem det i alt væsentligt kun er snak.

Den amerikanske samfundsforsker Thomas W. Gold giver i sin bog en rigtig nok distancerende, men tankevækkende og loyal skildring af Lega Nord og baggrunden for partiets succes.

Italien kan til en vis grad siges at være et billede en miniature på EU - ja på i- og ulande. Den nordlige del af landet producerer rigdommen, mens den sydlige del lever af regeringens omfordeling. En regering, som i øvrigt indtil for nylig har været meget centralistisk og bureaukratisk. Der er således ca. 100.000 love, der regulerer det administrative system, mens der f. eks. i Frankrig kun er 7.325. At Syditalien er tilbagestående, er i vid udstrækning et resultat af regeringens støtropolitik, der har udskudt reformer i regionen. (Hvorfor Bossis parti også har pointeret, at Syden er offer, ikke den egentlige synder).

Det er klart, at der måtte komme reaktioner mod denne tilstand, og Lega Nord er et af de sunde udtryk herfor.

I 1982 dannede den dengang ukendte medicinstuderende Umberto Bossi Lega Nord. Han havde indtil da været aktiv i en

lokal folkløstisk organisation med hovedvægten på Lombardiets mad, lyrik på lokale dialekter og bondefestivaler. Det intellektuelle grundlag for Lega Nord blev suppleret af bl.a. den ledende filosof for det franske Nye Højre, Alain de Benoist, som har skrevet i partiets avis.

Lega Nord var det første egentlige anti-indvandringsparti i Italien. Dets hovedsag gennem 1990erne er mere og mere blevet den nationale indvandringsdebat. Bossi understreger, at "den sorteste af de sorte har de samme rettigheder som min nabo, men i sit eget land". Partiet gik i 1990 imod den såkaldte Martelli-lov, der angiveligt var en opstramning. Lega Nord fandt den imidlertid for slap, fordi illegale arbejdere skulle anerkendes og få adgang til social- og sundhedssystemet. Samme år udtalte Bossi hovedsagen, nemlig at "overdrevne sociale forskelle er fatale for samfundsfreden", især når der er etniske forskelle. "Hvis ens gader og torve er fulde af farvede folk, føler borgerne, at dette ikke længere er deres egen verden".

I 1995 var partiets parlamentsmedlem Erminio Boso inde på det globale demografiske perspektiv, da han udtalte ønske om at "forsvare hvide mennesker mod sorte", for "i dag er alle imod de hvide. Den hvide race må forsvare sig, idet hvide ansigter er ved at forsvinde". Partiets borgmester i Treviso, Giancarlo Gentilini, udtalte, at Italien burde sende indvandrere ud af landet i forseglede togvogne. Under valgkampen i 1997, under albanerindstrømningen, var partiets slogan: "Én stemme mere til Lega Nord er én albaner mindre".

Bossi har også selv haft gennemslagskraft med sin Glistrup-agtige stil i kontrast til det især i Italien ellers meget formelle og teknokratiske sprog blandt politikere. Modsætningen til de korrupte gammelpartier har været et vigtigt tema

for Bossi som for Glistrup, og nu er Lega Nord's hovedtema den truende islamisering af Italien. I modsætning til tidligere er Bossi også (som Glistrup) blevet stærkt anti-EU.

Imidlertid var partiets oprindelige vælggrundlag bl.a. de erhvervsdrivende, som nu ser en fordel i illegal arbejdskraft, og mange tror, at Berlusconi-regeringens tiltag er tilstrækkelige (samme illusionsmageri som i Danmark), så Lega Nord er gået noget tilbage i de senere år.

Overalt i Europa lader det altså til, at man kan narre en alt for stor del af folket hele tiden, men Lega Nord's og Bossis frimodighed og stadige gå-på-mod er i det mindste et inspirerende eksempel, som er svært at overgå.

Peter Neerup Buhl

Umberto Bossi, leder af det italienske parti Lega Nord - her som taler ved et demonstrationsmøde foran domkirken i Milano. Han vandt gennemslagskraft ved at forsage traditionelt teknokratisprog og fremføre sine budskaber i klar tale.

Havde Luther fået en racismesag i dag?

Var Martin Luther racist?

I begyndelsen af 1500-tallet var det muslimske osmanniske rige i fuld gang med et erobningsfremstød mod de centrale dele af det kristne Europa.

Martin Luther formulerede sin frygt for fremtiden i salmen "Vor Gud han er så

fast en borg" - bl. a. med følgende linjer:

Fra vers 1:

*Den gamle fjende led er nu for alvor vred,
stor magt og argelist han samler mod os
vist, ej jorden har hans lige.*

... fra vers 3:

*Og myldred djævlø frem på jord, som os
opsluge vilde, vi frygter dog ej fare stor,
de deres trusler spille; lad rase mørkets
drot med løgn og mord og spot, han har
dog få't sin dom; da Krist til Jorden kom,
et ord ham nu kan fælde,*

... og fra vers 4:

*og tager de vort liv, gods, ære barn og
viv, lad fare i Guds navn, dem bringer det
ej gavn, Guds rige vi beholder.*

Hvis Martin Luther og den senere danske oversætter J. P. Mynster havde skrevet og oversat disse vers i dag, ville de da også være blevet meldt til politiet for overtrædelse af racismeparagraffen?

Og hvad med de hundreder af kirkegængere, som hvert år synger disse linjer til gudstjenester i den danske folkekirke?

Bodil Clausen

Martin Luther (1483 - 1546). Portrætbilledet, olie på træ, er malt af Lucas Cranach.

DET DANSKE KOR

... er et nyt kor for alle, der kan lide at synge værker af danske digtere og komponister.

Vi vil bygge koret op fra bunden, så alle, der har lyst til at synge i kor, kan melde sig.

Det kræver dog en vis musikalitet og en god sangstemme samt et seriøst arbejde for at opnå maksimal kvalitet.

Det kræver også en seriøs holdning til det danske sprog, den danske sangskat og de danske værdier.

Vi synger om torsdagen kl. 19 - 21 på Kildevældsskolen, første gang torsdag d. 2 september

Ring til:

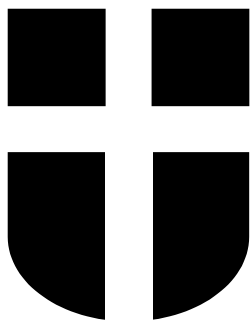
Åse Clausen Bjerg

2882 9878

Hvor skoen trykker ?

Det er ikke materialisme, der er verdens værste forbandelse, sådan som nogle præster prædiker - næh, det er idealisme: Folk kommer i uføre, når de tager deres egne visioner og hallucinationer for alvorligt.

H. L. Mencken

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fondens er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde